

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมวิชาดนตรี
เรื่องดนตรีไทยในประเทศไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
โรงเรียนอาษาวิทยา จังหวัดสมุทรปราการ

กฤษณะ ทองอยู่

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาดนตรี

ปีการศึกษา 2556

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

**A STUDY OF LEARNING ACHIEVEMENT THROUGH
SUPPLEMENTARYBOOKS ENTITLED THAI MUSIC IN
THAILAND FOR MATTHYOMSUKSA 1 STUDENTS AT
ASAWITTAYA SCHOOL SAMUTPRAKARN PROVINE**

KRITSANA THONGYOU

A thesis submitted in partial fulfillment of the requirements for

Master of Arts Programs in Music

Academic Year 2013

Copyright of Bansomdejchaopraya Rajabhat University

ชื่อเรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติม
วิชาคณิต เรื่องคณิตไทยในประเทศไทย สำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนอภัยวิทยาจังหวัดสมุทรปราการ

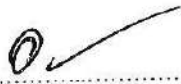
ชื่อผู้วิจัย กฤษณะ ทองอยู่

สาขาวิชา คณิต

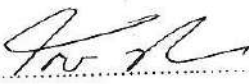
อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก รองศาสตราจารย์ ดร.มนัส วัฒนไชยยศ

อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ผู้ช่วยศาสตราจารย์บรรจง ชลวิโรจน์

มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา อำนวยให้วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาค้นคว้าหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาคณิต

..... คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อารีวรรณ เอี่ยมสะอาด)

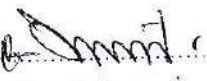
คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.โกวิท จันทร์ศิริ)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.มนัส วัฒนไชยยศ)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์บรรจง ชลวิโรจน์)

..... กรรมการ
(อาจารย์อานุกรณ์ บุญแจ๊ะ)

..... กรรมการและเลขานุการ
(อาจารย์จระพันธ์ อ่อนเดือน)

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

ชื่อเรื่อง	การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมวิชา ดนตรี เรื่อง ดนตรีไทยในประเทศไทย สำหรับนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาษาวิทยา จังหวัดสมุทรปราการ
ชื่อผู้วิจัย	กฤษณะ ทองอยู่
สาขาวิชา	ดนตรี
อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก	รองศาสตราจารย์ ดร.มนัส วัฒนไชยยศ
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม	ผู้ช่วยศาสตราจารย์บรรจง ชลวิโรจน์
ปีการศึกษา	2556

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาหนังสืออ่านเพิ่มเติมวิชาดนตรี เรื่อง “ดนตรีไทยในประเทศไทย” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 และ 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมวิชาดนตรี เรื่องดนตรีไทยในประเทศไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาษาวิทยา จังหวัดสมุทรปราการ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ และ 2) แบบทดสอบสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่า t-test

ผลการวิจัยพบว่า

1. ประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง “ดนตรีไทยในประเทศไทย” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาษาวิทยาจังหวัดสมุทรปราการที่พัฒนาขึ้นมีค่าเท่ากับ 82.90/88.15.

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง “ดนตรีไทยในประเทศไทย” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาษาวิทยาจังหวัดสมุทรปราการ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: หนังสืออ่านเพิ่มเติม วิชาดนตรี

Title **A Study of Learning Achievement through Supplementary Books Entitled Thai Music in Thailand for Matthyomsuksa 1 Students at Asawittaya School Samutprakarn Provine**

Author **Kritsana Thongyou**

Program **Music**

Major Advisor **Associate Professor Dr.Manat Wattanachaiyot**

Co-advisor **Assistant Professor Bunjong Cholvirot**

Academic Year **2013**

ABSTRACT

The purposes of this research were 1) to develop supplementary books entitled Thai music in Thailand for Matthyomsuksa 1 Students at Asawittaya School Samutprakarn Province on basis of 80/80 efficiency criteria and 2) to compare the students' learning achievements before and after using supplementary books entitled Thai music in Thailand. The sample group included 30 Matthayomsuksa 1 students. The research instruments consisted of 1) lesson plan and 2) achievement test. Data was statistically analyzed in percentage, mean, standard deviation, and t-test.

The findings revealed as follows:

1. The efficiency of supplementary books entitled Thai music in Thailand for Matthyomsuksa 1 Students at Asawittaya School Samutprakarn Provine measured 82.90/88.15 which was higher than 80/80 criteria.

2. The students' learning achievements before and after using supplementary books entitled Thai music in Thailand were significantly different ($p < 0.05$).

Keywords: Supplementary Books, Music

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์นี้ประสบความสำเร็จลงด้วยดี โดยได้รับความกรุณาจาก รองศาสตราจารย์ ดร.โกวิทย์ ชันศิริ รองศาสตราจารย์ ดร.มนัส วัฒนไชยยศ ผู้ช่วยศาสตราจารย์บรรจง ชลวิโรจน์ อาจารย์อนุรักษ์ บุญแจและอาจารย์ธีระพันธ์ อ่อนเดือน ที่ให้คำแนะนำดูแลเอาใจใส่ตรวจแก้ไขอย่างละเอียด จึงขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณนายประวิทย์ ขาวปลื้ม ผู้อำนวยการสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุณีย์ หะวัง รองคณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครและ คุณอริยา วิทยารัตน์ ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนปลูกจิต สำนักงานเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ที่กรุณาให้คำแนะนำ ตรวจสอบค่าความเชื่อมั่น ตลอดจนกระบวนการต่างๆในการจัดทำหนังสืออ่านเพิ่มเติมในครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณผู้อำนวยการโรงเรียนและคณะครู นักเรียน โรงเรียนอาษาวิทยา จังหวัดสมุทรปราการ ที่ให้ความช่วยเหลือและอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจนวิทยานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จเรียบร้อยด้วยดี

ขอขอบพระคุณ คณาจารย์ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ต่าง ๆ ให้แก่ผู้วิจัย ตลอดระยะเวลาที่ได้ศึกษาในมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

ขอบขอบคุณครอบครัวที่อยู่ทุกท่านที่คอยให้กำลังใจ รวมถึงเพื่อนร่วมงาน และพี่ๆเพื่อนๆ หลักรัฐศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาดนตรีศึกษาและสาขาการบริหารงานคนตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา ทุกท่านที่เป็นกำลังใจและช่วยเหลือเอื้ออาทรจนวิทยานิพนธ์นี้แล้วเสร็จ

สุดท้ายนี้คุณค่าและประโยชน์อันพึงมีจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบแด่บุพการี ครูอาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่าน ด้วยความเคารพ

กฤษณะ ทองอยู่

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย.....	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ข
กิตติกรรมประกาศ.....	ค
สารบัญ.....	ง
สารบัญตาราง.....	ช
สารบัญภาพ.....	ฉ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
สมมติฐานของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	6
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ.....	7
ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับหนังสืออ่านเพิ่มเติม.....	11
หนังสือสำหรับเด็ก.....	14
ธรรมชาติและ ความสนใจในการอ่านหนังสือของเด็ก.....	15
ลักษณะของหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่ดี.....	16
ความสำคัญและประโยชน์ของหนังสืออ่านเพิ่มเติม.....	21
การหาประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติม.....	22
การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	26
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	29

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	34
ประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง.....	34
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	34
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	38
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	40
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	44
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	44
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	44
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	45
บทที่ 5 สรุปอภิปรายและข้อเสนอแนะ.....	49
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	49
การอภิปรายผลการวิจัย.....	50
ข้อเสนอแนะ.....	51
บรรณานุกรม	53
ภาคผนวก	57
ภาคผนวก ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ.....	58
ภาคผนวก ข หนังสือราชการ.....	60
ภาคผนวก ค ผลการวิเคราะห์เครื่องมือ.....	65
ภาคผนวก ง แบบตอบรับการเผยแพร่บทความ.....	75
ประวัติผู้วิจัย	83

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	แสดงตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง มาตรฐาน ศ 2.1.....	9
2	แสดงตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง มาตรฐาน ศ 2.2.....	10
3	แสดงเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากการทดสอบก่อนเรียนและการทดสอบหลังเรียน.....	45
4	แสดงผลการผ่านเกณฑ์การประเมินของนักเรียนที่เรียน โดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง “ดนตรีไทยในประเทศไทย” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาษาวิทยา จังหวัดสมุทรปราการ.....	46

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	6

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นกระบวนการเรียนรู้เพื่อความเจริญงอกงามของบุคคลและสังคมโดยการถ่ายทอดความรู้ การฝึกอบรม การสืบสานทางวัฒนธรรม การสร้างสรรค์จรรโลงความก้าวหน้าทางวิชาการ การสร้างองค์ความรู้ขึ้นเกิดจากการจัดสภาพแวดล้อม สังคมการเรียนรู้และปัจจัยเกื้อหนุนให้บุคคลเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2545 ก, 2) ดังนั้นการศึกษาจึงเป็นรากฐานที่สำคัญประการหนึ่งในการสร้างความเจริญก้าวหน้าและแก้ไข ปัญหาต่างๆในสังคม พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ได้กำหนดแนวทางในการจัดการศึกษาที่มุ่งพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้และคุณธรรม มีจริยธรรม วัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข อย่างไรก็ตามรัฐได้ตระหนักว่าการจัดการศึกษาที่เป็นอยู่ในปัจจุบันยังไม่สามารถสนองความต้องการของสังคม เพราะสภาพสังคมไทยในปัจจุบันมีการพัฒนาอย่างรวดเร็วในทุกๆด้าน แต่การพัฒนาของไทยยังขาดสมดุลคุณภาพการศึกษาของประชากรไทยโดยเฉลี่ยต่ำลง การศึกษายังขาดเอกภาพด้านนโยบาย สถานศึกษาขาดอิสระและความคล่องตัวในการบริหารจัดการ ขาดการมีส่วนร่วมจากภาคประชาชนและชุมชน(สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2545 ข, 2) จากปัญหาดังกล่าวรัฐจึงเห็นความจำเป็น ทั้งในด้านหลักการ ความมุ่งหมาย แนวนโยบายและแนวทางการจัดการศึกษา เพื่อให้การศึกษาเป็นกระบวนการที่ช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนไทยให้เป็นไปตามแนวทางที่พึงประสงค์ เหมาะแก่สภาพแวดล้อมของสังคมไทย

การจัดการศึกษากลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ เป็นสาระการเรียนรู้ที่ช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีจินตนาการทางศิลปะ ชื่นชมความงาม มีสุนทรียภาพ ความมีคุณค่า ซึ่งมีผลต่อคุณภาพชีวิตมนุษย์กิจกรรมทางศิลปะช่วยพัฒนาผู้เรียนทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม ตลอดจนการนำไปสู่การพัฒนาสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองอันเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อหรือประกอบอาชีพ จากการทำจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะที่ผ่านมานั้น ครูผู้สอนยังไม่สามารถจัดการเรียนการสอนได้บรรลุตามวัตถุประสงค์มากนัก สาเหตุเพราะเอกสารการเรียนรู้ หนังสือ ตำรา สื่อประกอบการเรียนการสอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะนั้นยังมีน้อย ไม่หลากหลายเท่าที่ควรประกอบกับแหล่งการเรียนรู้ภายในชุมชนนั้นมีอยู่น้อย การจัดหาเอกสารของนักเรียนเองจึงเป็นไปได้ยาก ทำให้เกิดปัญหาด้าน

การจัดการเรียนรู้ของนักเรียน นักเรียนขาดการพัฒนาไม่สามารถหาแนวทางหรือแนวคิดใหม่ๆในการทำงาน ขาดรูปแบบในเชิงพัฒนาความคิด ดังนั้นเนื้อหาและกิจกรรมการเรียนการสอนจึงต้องจัดให้เหมาะสมและสอดคล้องกับการดำรงชีวิตตลอดจนความสามารถความถนัดและความสนใจของผู้เรียน

จากการที่ผู้วิจัยได้จัดการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ พบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะของครูผู้สอนส่วนใหญ่ มีปัญหาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนที่ยังไม่บรรลุตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร เนื่องจากสาเหตุหลายประการ ทั้งในด้านความพร้อมของโรงเรียน ด้านครูผู้สอนและด้านนักเรียน ดังนี้

ด้านโรงเรียน

1. ขาดแคลนงบประมาณในการจัดหาวัสดุอุปกรณ์ เครื่องมือในการฝึกของผู้เรียน
2. หนังสือหลักสูตร คู่มือครู และหนังสืออ้างอิงต่างๆมีไม่เพียงพอ
3. แหล่งค้นคว้าศึกษาหาความรู้ไม่เพียงพอต่อความต้องการ

ด้านครูผู้สอน

1. ครูผู้สอนยังไม่ยึดจุดประสงค์ในการจัดการเรียนรู้
2. ครูผู้สอนไม่มีความชำนาญและประสบการณ์ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
3. ครูผู้สอนมีการใช้สื่ออุปกรณ์การเรียนการสอนน้อย ไม่จัดหาและรวบรวมสื่อ

ด้านนักเรียน

1. นักเรียนเมื่อหน่วยการเรียน ไม่เห็นความสำคัญและความจำเป็นของกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ
2. นักเรียนมีฐานะยากจนไม่สามารถจัดหาหนังสือเรียนเพิ่มเติมได้
3. นักเรียนขาดรูปแบบหรือต้นแบบในการพัฒนาความคิด

อนึ่ง จากการที่หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นได้กำหนดให้ผู้เรียนได้เรียนวิชาดนตรีซึ่งเป็นสาระการเรียนรู้แขนงหนึ่งที่บรรจุอยู่ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ โดยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับประเภทของเครื่องดนตรี หลักการผสมวงดนตรี ประเภทของวงดนตรี ประวัติความเป็นมาของดนตรีและกิจกรรมดนตรีที่เกี่ยวข้องกับมรดกทางวัฒนธรรมภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทยและสากล ซึ่งผู้วิจัยตระหนักเห็นถึงความสำคัญของเรื่องดังกล่าว จึงมุ่งที่จะศึกษาในเรื่องดังกล่าว โดยได้ศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในมาตรฐานที่ 2.1 ข้อ 2 และข้อ 4 กับมาตรฐานที่ 2.2 ข้อ 1 และข้อ 2 ซึ่งในมาตรฐานดังกล่าวครอบคลุมเนื้อหาสาระที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่คุณผู้วิจัยจะศึกษา แต่เนื่องจากสาระการเรียนรู้ในเรื่องดังกล่าวมีเนื้อหาที่ค่อนข้างละเอียดประอบกับกับผู้เรียนไม่สนใจในเรื่องดังกล่าวมากนักเพราะเป็นเรื่องที่ใกล้ตัวหรือเป็นสิ่งที่ผู้เรียนได้พบเห็นเป็นประจำในชีวิตประจำวันจึงทำให้ผู้เรียนมี

ผลสัมฤทธิ์เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวไม่เป็นไปตามที่คาดหวังไว้ ผู้วิจัยจึงได้จัดทำเสนอสื่อการเรียนการสอนที่ช่วยพัฒนาผู้เรียนหรือกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนให้มีความอยากรู้อยากเห็น ต้องการที่จะศึกษาเรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว เพื่อนำมาปรับใช้กับวิชาอื่นๆ หรือนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน ได้อย่างถูกต้อง

จากปัญหาดังกล่าวข้อค้นผู้วิจัยจึงได้จัดทำเอกสารประกอบการเรียนวิชาดนตรี เรื่อง “ดนตรีไทยในประเทศไทย” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาษาวิทยา จังหวัดสมุทรปราการ เพื่อให้ผู้เรียนมีการเรียนรู้ที่หลากหลาย สามารถค้นคว้าหาความรู้จากสื่อต่างได้อย่างเหมาะสมกับวัยและพัฒนาการของผู้เรียน เพราะหนังสืออ่านเพิ่มเติมเป็นหนังสือที่มีเนื้อหาอิงหลักสูตรสามารถนำมาใช้ในการประกอบการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาให้ผู้เรียนมีความรู้ กระตุ้นความสนใจในการเรียนรู้ของผู้เรียนและยังสามารถนำมาใช้พัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดนตรีของผู้เรียนให้ดียิ่งขึ้นได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาหนังสืออ่านเพิ่มเติมวิชาดนตรี เรื่อง “ดนตรีไทยในประเทศไทย” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาษาวิทยา จังหวัดสมุทรปราการให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเมื่อเรียนด้วยหนังสืออ่านเพิ่มเติมวิชาดนตรี เรื่อง “ดนตรีไทยในประเทศไทย” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาษาวิทยา จังหวัดสมุทรปราการ โดยเปรียบเทียบกับก่อนเรียนและหลังเรียน

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักเรียนที่เรียนด้วยหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง “ดนตรีไทยในประเทศไทย” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาษาวิทยา จังหวัดสมุทรปราการ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
2. หนังสืออ่านเพิ่มเติมเรียนวิชาดนตรี เรื่อง “ดนตรีไทยในประเทศไทย” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาษาวิทยา จังหวัดสมุทรปราการมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาในครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนอาชีวศึกษา จังหวัดสมุทรปราการ ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554 จำนวน 202 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนอาชีวศึกษา จังหวัดสมุทรปราการ ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554 จำนวน 30 คน ได้จากการสุ่มใช้เกณฑ์ร้อยละ 15 ของกลุ่มประชากรทั้งหมด

3. เนื้อหาที่ใช้ในการพัฒนาหนังสืออ่านเพิ่มเติมวิชาดนตรี เรื่อง ดนตรีไทยในประเทศไทย ที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้นประกอบด้วย 3 บทเรียน ดังนี้

3.1 บทที่ 1 ประวัติดนตรีไทย

3.1.1 ประวัติดนตรีไทยในสมัยสุโขทัย

3.1.2 ประวัติดนตรีไทยในสมัยอยุธยา

3.1.3 ประวัติดนตรีไทยในสมัยกรุงธนบุรี

3.1.4 ประวัติดนตรีไทยในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์

3.2 บทที่ 2 เครื่องดนตรีไทย

3.2.1 คุณลักษณะทางกายภาพ การกำเนิดเสียงและลักษณะของเสียง วิธีการบรรเลงและการเก็บดูแลรักษาของเครื่องดนตรีไทยประเภทเครื่องดีด

3.2.2 คุณลักษณะทางกายภาพ การกำเนิดเสียงและลักษณะของเสียง วิธีการบรรเลงและการเก็บดูแลรักษาของเครื่องดนตรีไทยประเภทเครื่องสี

3.2.3 คุณลักษณะทางกายภาพ การกำเนิดเสียงและลักษณะของเสียง วิธีการบรรเลงและการเก็บดูแลรักษาของเครื่องดนตรีไทยประเภทเครื่องตี

3.2.4 คุณลักษณะทางกายภาพ การกำเนิดเสียงและลักษณะของเสียง วิธีการบรรเลงและการเก็บดูแลรักษาของเครื่องดนตรีไทยประเภทเครื่องเป่า

3.3 บทที่ 3 วงดนตรีไทย

3.3.1 รูปแบบและลักษณะของวงดนตรีไทยประเภทวงปี่พาทย์

3.3.2 รูปแบบและลักษณะของวงดนตรีไทยประเภทวงเครื่องสาย

3.3.3 รูปแบบและลักษณะของวงดนตรีไทยประเภทวงมโหรี

4. ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

ในการศึกษานี้ผู้ศึกษาทำการใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมวิชาดนตรี เรื่องดนตรีไทยในประเทศไทย ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554 โดยใช้เวลาในการทดลองจำนวน 5 คาบ คาบละ 60 นาที

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ได้หนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง “ดนตรีไทยในประเทศไทย” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาษาวิทยา จังหวัดสมุทรปราการ ที่มีประสิทธิภาพและเหมาะสมแก่การนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนวิชาดนตรี

2. เป็นแนวทางในการผลิตสื่อการสอน เกี่ยวกับดนตรีไทยที่สนองความต้องการของผู้เรียน และกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนให้ผู้เรียนเกิดวิธีการเรียนรู้ที่หลากหลายและส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักการศึกษาค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง

นิยามศัพท์เฉพาะ

หนังสืออ่านเพิ่มเติม หมายถึง หนังสืออ่านเพิ่มเติมวิชาดนตรี เรื่อง “ดนตรีไทยในประเทศไทย” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาษาวิทยา จังหวัดสมุทรปราการ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อใช้ในการศึกษาครั้งนี้

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถในการเรียน เป็นพฤติกรรมที่นักเรียนแสดงออกด้วยการแสดงผลงานทำแบบทดสอบ ซึ่งวัดได้จากคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในเอกสารประกอบการเรียน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนโดยใช้ หนังสืออ่านเพิ่มเติมวิชาดนตรี เรื่อง “ดนตรีไทยในประเทศไทย” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาษาวิทยา จังหวัดสมุทรปราการ

ประสิทธิภาพ 80/80 หมายถึง ระดับความคาดหมายของผู้สอนต่อหนังสืออ่านเพิ่มเติมว่าผู้เรียนจะมีการปฏิบัติที่พึงพอใจตามที่กำหนดดังนี้

80 ตัวแรก หมายถึง จำนวนนักเรียนที่ทำแบบทดสอบทำยบทเรียนได้ผ่านเกณฑ์ที่ผู้เชี่ยวชาญกำหนดไม่น้อยกว่าร้อยละ 80

80 ตัวหลัง หมายถึง จำนวนนักเรียนที่ผ่านการทำแบบทดสอบหลังจากเรียนครบตามที่ได้กำหนดในหนังสืออ่านเพิ่มเติมได้ผ่านเกณฑ์ที่ผู้เชี่ยวชาญกำหนดไม่น้อยกว่าร้อยละ 80

นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนอาษาวิทยา จังหวัดสมุทรปราการที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ตัวแปรต้น

การเรียนรู้จากหนังสืออ่านเพิ่มเติมวิชา
ดนตรี เรื่อง ดนตรีไทยในประเทศ
ไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 1 โรงเรียนอาษาวิทยา จังหวัด
สมุทรปราการ

ตัวแปรตาม

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา
ดนตรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 1
2. ประสิทธิภาพของหนังสืออ่าน
เพิ่มเติมวิชาดนตรี เรื่อง ดนตรีไทย
ในประเทศไทยสำหรับนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาษา
วิทยา จังหวัดสมุทรปราการตาม
เกณฑ์ 80/80

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างหนังสือ เพื่อเป็นพื้นฐานแนวทางในการสร้างและการวิจัยหาประสิทธิภาพของหนังสือ ดังนี้

1. หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ
2. ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับหนังสืออ่านเพิ่มเติม
3. หนังสือสำหรับเด็ก
4. ธรรมชาติและ ความสนใจในการอ่านหนังสือของเด็ก
5. ลักษณะของหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่ดี
6. ความสำคัญและประโยชน์ของหนังสืออ่านเพิ่มเติม
7. การหาประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติม
8. การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ

ทำไมต้องเรียนศิลปะ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะเป็นกลุ่มสาระที่ช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีจินตนาการทางศิลปะ ชื่นชมความงาม มีสุนทรียภาพ ความมีคุณค่า ซึ่งมีผลต่อคุณภาพชีวิตของมนุษย์ กิจกรรมทางศิลปะช่วยพัฒนาผู้เรียนทางด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม ตลอดจนการนำไปสู่การพัฒนาสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในตนเอง อันเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อหรือประกอบอาชีพได้

เรียนรู้อะไรในศิลปะ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะมุ่งพัฒนาผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจ มีทักษะวิธีการทางศิลปะ เกิดความซาบซึ้งในคุณค่าของศิลปะ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงออกอย่างอิสระ ในศิลปะแขนงต่างๆประกอบด้วยสาระสำคัญ คือ

ทัศนศิลป์ มีความรู้ความเข้าใจองค์ประกอบศิลป์ ทัศนศิลป์ สร้างและนำเสนอผลงาน ทัศนศิลป์จากจินตนาการ โดยสามารถใช้อุปกรณ์ที่เหมาะสม รวมทั้งสามารถใช้เทคนิควิธีการของศิลปินในการสร้างงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ วิเคราะห์ วิพากษ์ วิจัยคุณค่าของงานทัศนศิลป์

เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างทัศนศิลป์ ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม เห็นคุณค่าของงานศิลปะที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทยและสากล ชื่นชมและประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

ดนตรี มีความรู้ความเข้าใจองค์ประกอบดนตรี แสดงออกทางดนตรีอย่างสร้างสรรค์ วิเคราะห์ วิพากษ์ วิจารณ์คุณค่าทางดนตรี ถ่ายทอดความรู้สึกลงทางดนตรีอย่างอิสระ ชื่นชมและประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างดนตรี ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม เห็นคุณค่าดนตรีที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทยและสากล ร้องเพลงและเล่นดนตรีในรูปแบบต่างๆ แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเสียงดนตรี แสดงความรู้สึกที่มีต่อดนตรีในเชิงสุนทรีย์ เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างดนตรีกับประเพณีวัฒนธรรมและเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์

นาฏศิลป์ มีความรู้ความเข้าใจองค์ประกอบนาฏศิลป์ แสดงออกทางนาฏศิลป์อย่างสร้างสรรค์ ใช้ศัพท์เบื้องต้นทางนาฏศิลป์ วิเคราะห์ วิพากษ์ วิจารณ์คุณค่านาฏศิลป์ ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดอย่างอิสระ สร้างสรรค์การเคลื่อนไหวในรูปแบบต่างๆ ประยุกต์ใช้นาฏศิลป์ในชีวิตประจำวัน เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างนาฏศิลป์กับประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมเห็นคุณค่านาฏศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทยและสากล

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 1 : ทัศนศิลป์

มาตรฐาน ศ 1.1 : สร้างสรรค์งานศิลปะตามจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ วิเคราะห์ วิพากษ์ วิจารณ์คุณค่างานศิลปะ ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดต่องานศิลปะอย่างอิสระ ชื่นชม และประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

มาตรฐาน ศ 1.2 : เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างทัศนศิลป์ ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม เห็นคุณค่า งานทัศนศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทยและสากล

สาระที่ 2 : ดนตรี

มาตรฐาน ศ 2.1 : เข้าใจและแสดงออกทางดนตรีอย่างสร้างสรรค์ วิเคราะห์ วิจารณ์คุณค่า ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดต่อดนตรีอย่างอิสระ ชื่นชมและประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

มาตรฐาน ศ 2.2 : เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างดนตรี ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม เห็นคุณค่าของดนตรีที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทยและสากล

สาระที่ 3 : นาฏศิลป์

มาตรฐาน ศ 3.1 : เข้าใจและแสดงออกทางนาฏศิลป์อย่างสร้างสรรค์ วิเคราะห์ วิจารณ์คุณค่านาฏศิลป์ ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดอย่างอิสระ ชื่นชมและประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

มาตรฐาน ศ 3.2 : เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างนาฏศิลป์ ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมเห็นคุณค่าของนาฏศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทยและสากล

ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง

สาระที่ 2 ดนตรี

มาตรฐาน ศ 2.1 : เข้าใจและแสดงออกทางดนตรีอย่างสร้างสรรค์ วิเคราะห์ วิพากษ์ วิจัยคุณค่า ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดต่อดนตรีอย่างอิสระ ชื่นชมและประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

ตารางที่ 1 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง มาตรฐาน ศ 2.1

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.1	1. อ่าน เขียน ร้อง โน้ตไทยและสากล	<ul style="list-style-type: none"> ● เครื่องหมายและสัญลักษณ์ทางดนตรี - โน้ตบทเพลงไทยอัตราจังหวะสองชั้น - โน้ตสากล ในกุญแจซอลและฟาในบันไดเสียง C Major
	2. เปรียบเทียบเสียงร้องและเสียงของเครื่องดนตรีที่มาจากวัฒนธรรมที่ต่างกัน	<ul style="list-style-type: none"> ● เสียงร้องและเสียงของเครื่องดนตรีในบทเพลงจากวัฒนธรรมต่างๆ - วิธีการขับร้อง - เครื่องดนตรีที่ใช้
	3. ร้องเพลงและใช้เครื่องดนตรีบรรเลงประกอบการร้องเพลงด้วยบทเพลงที่หลากหลายรูปแบบ	<ul style="list-style-type: none"> ● การร้องและการบรรเลงเครื่องดนตรีประกอบการร้อง - บทเพลงพื้นบ้าน บทเพลงปลุกใจ - บทเพลงไทยเดิม - บทเพลงประสานเสียง 2 แนว - บทเพลงรูปแบบ ABA- บทเพลงประกอบการเต้นรำ
	4. จัดประเภทของวงดนตรีไทยและวงดนตรีที่มาจากวัฒนธรรมต่างๆ	<ul style="list-style-type: none"> ● วงดนตรีพื้นเมือง ● วงดนตรีไทย ● วงดนตรีสากล

ตารางที่ 1 (ต่อ)

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.1	5. แสดงความคิดเห็นที่มีต่ออารมณ์ของบทเพลงที่มีความเร็วของจังหวะและความดัง – เบาแตกต่างกัน	<ul style="list-style-type: none"> ● การถ่ายทอดอารมณ์ของบทเพลง - จังหวะกับอารมณ์ - ความดัง – เบา กับอารมณ์เพลง - ความแตกต่างของอารมณ์เพลง
	6. เปรียบเทียบอารมณ์ ความรู้สึกในการฟังดนตรีแต่ละประเภท	
	7. นำเสนอตัวอย่างเพลงที่ตนเองชื่นชอบและอภิปรายลักษณะเด่นที่ทำให้งานนั้นน่าชื่นชม	<ul style="list-style-type: none"> ● การนำเสนอบทเพลงที่ตนสนใจ
	8. ใช้เกณฑ์สำหรับประเมินคุณภาพงานดนตรีหรือเพลงที่ฟัง	<ul style="list-style-type: none"> ● การประเมินคุณภาพของบทเพลง - คุณภาพด้านเนื้อหา - คุณภาพด้านเสียง - คุณภาพด้านองค์ประกอบดนตรี
	9. ใช้บำรุงรักษาเครื่องดนตรีอย่างระมัดระวัง และรับผิดชอบ	<ul style="list-style-type: none"> ● การใช้และบำรุงรักษาเครื่องดนตรีของตน

มาตรฐาน ศ 2.2 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างดนตรี ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม เห็นคุณค่าของคนตรีที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทยและสากล

ตารางที่ 2 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง มาตรฐาน ศ 2.2

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.1	1. อธิบายบทบาทความสัมพันธ์และอิทธิพลของคนตรีที่มีต่อสังคมไทย	<ul style="list-style-type: none"> ● บทบาทและอิทธิพลของคนตรี - บทบาทคนตรีในสังคม - อิทธิพลของคนตรีในสังคม
	2. ระบุความหลากหลายขององค์ประกอบคนตรีในวัฒนธรรมต่างกัน	<ul style="list-style-type: none"> ● องค์ประกอบของคนตรีในแต่ละวัฒนธรรม

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับหนังสืออ่านเพิ่มเติม

ความหมายของหนังสืออ่านเพิ่มเติม

หนังสืออ่านเพิ่มเติม (Supplementary Reader) เป็นหนังสือสำหรับนักเรียนประเภทหนึ่ง ได้แบ่งแยกตามลักษณะของการใช้หนังสือสำหรับนักเรียน ในความหมายของหนังสืออ่านเพิ่มเติม ได้มีผู้ให้ความหมายไว้หลายความหมายด้วยกัน ดังนี้

กรมวิชาการ (2522, น.9) ได้ให้ความหมายของหนังสืออ่านเพิ่มเติมไว้ว่า หนังสืออ่านเพิ่มเติม หมายถึง หนังสือที่มีสาระอิงหลักสูตร สำหรับให้นักเรียนอ่านเพื่อศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเอง ตามความเหมาะสมของแต่ละวัยและความสามารถในการอ่านของแต่ละบุคคล หนังสือประเภทนี้เดิมเรียกว่า หนังสืออ่านประกอบ

กระทรวงศึกษาธิการ (2525, น.2-3) กล่าวถึงหนังสืออ่านเพิ่มเติมว่า เป็นแบบเรียนอีกประเภทหนึ่ง ไม่บังคับใช้ เพียงแต่กระทรวงศึกษาธิการระบุรายชื่อไว้ในคำสั่งของกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง การกำหนดแบบเรียนสำหรับเลือกใช้ในประถมศึกษาสำหรับให้โรงเรียนจัดหาไว้บริการครูและนักเรียนในห้องสมุด หนังสืออ่านเพิ่มเติมเป็นหนังสือที่มีเนื้อหาสาระอิงหลักสูตรแต่มีรายละเอียดมากกว่า เขียนชวนอ่านมากกว่าแบบเรียน สำหรับให้นักเรียนอ่านเพื่อศึกษาหาความรู้ ตามความเหมาะสมของวัยและความสามารถในการอ่านของแต่ละบุคคล

จินตนา ไบกาชุย (ม.ป.ป., น.132) กล่าวว่า หนังสืออ่านเพิ่มเติมเป็นหนังสือที่มีเนื้อหาสาระอิงหลักสูตร สำหรับให้นักเรียนอ่านเพื่อศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเองตามความเหมาะสมของวัยและความสนใจในการอ่านของแต่ละบุคคล

บุษกร มหาวงศ์ (2542, น.20) กล่าวว่า หนังสืออ่านเพิ่มเติม หมายถึง หนังสือที่มีเนื้อหาสาระอิงหลักสูตร โดยมุ่งขยายประสบการณ์ของนักเรียนให้กว้างขวางออกไป ในรายละเอียดนอกเหนือจากแบบเรียน ใช้กลวิธีการเขียนในรูปแบบของสารคดีเป็นหลัก ส่งเสริมการค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเองได้เหมาะสมกับวัยและความสามารถของเด็ก ให้ความเพลิดเพลินผสมผสานกัน และมีเรื่องราวน่ารู้ ซึ่งจะทำได้การค้นคว้าหาความรู้เพื่อพูนประสบการณ์ความรู้ให้กับตนเองอยู่เสมอ

ศิริรัตน์ รุ่งเรือง (2545, น.47) กล่าวว่า หนังสืออ่านเพิ่มเติม หมายถึง หนังสือที่จัดสร้างขึ้น เพื่อให้เด็กได้อ่านเสริมประสบการณ์ ความรู้และความเข้าใจ โดยมีเนื้อหาของหนังสืออิงหลักสูตร หรือนำเนื้อหาในหลักสูตรมาขยายให้กว้างขวางลึกซึ้ง มีรายละเอียดเฉพาะเรื่องมากกว่า การดำเนินเรื่องเรียบเรียงให้สนุกสนานเข้าใจ แฝงเนื้อหาสาระ เหมาะสมกับวัยและความสามารถในการอ่านของแต่ละบุคคล ซึ่งโรงเรียนควรจัดไว้เนื่องจากหนังสืออ่านเพิ่มเติมเป็นอุปกรณ์การสอนที่มีความสำคัญไม่น้อยกว่าแบบเรียน ครูควรให้เด็กอ่านเพื่อเพิ่มพูนความรู้ยิ่งขึ้น

นิถาวรณ วรภู (2547, น.21) กล่าวว่า หนังสืออ่านเพิ่มเติม หมายถึง หนังสือที่จัดสร้างขึ้น โดยมีเนื้อหาสาระอิงหลักสูตรเพื่อให้นักเรียนใช้อ่าน ศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเองตามความเหมาะสมของวัย ความสนใจและความสามารถในการอ่านของแต่ละบุคคล โดยมีมุ่งขยายประสบการณ์ของนักเรียนให้กว้างขวางออกไปในรายละเอียดคนนอกเหนือจากแบบเรียน ใช้กลวิธีการเขียนในรูปแบบ ของสารคดีเป็นหลัก

คุลเชสตา (Kulsheshta, 1972) ได้กล่าวไว้ว่า หนังสืออ่านเพิ่มเติมไม่ใช่หนังสือเรียนแต่เป็นหนังสือที่เด็กใช้ศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมนอกเหนือจากหนังสือเรียน นักเรียนสามารถเลือกอ่านและใช้ค้นคว้าได้หลายลักษณะ เช่น หาคำตอบ อ่านเพื่อความเพลิดเพลิน ดังนั้น เนื้อหาสาระของหนังสืออ่านเพิ่มเติมจึงควรมีการเรียบเรียงเนื้อหาสาระให้สนุกเข้มข้น แฝงคติและเร้าความสนใจของเด็ก เนื่องจากหนังสืออ่านเพิ่มเติมเป็นอุปกรณ์การสอนที่มีความสำคัญไม่น้อยไปกว่าแบบเรียน ครูควรจัดทำให้เด็กอ่านเพื่อเพิ่มพูนความรู้ยิ่งขึ้น ในด้านเนื้อหาของหนังสือนั้นควรตรงกับ ความสนใจและความต้องการของเด็กปราศจากคติ มีข้อเท็จจริงที่มีคุณค่า เรื่องต้องสั้นยาวเหมาะกับวัย ดำเนินเรื่องต่อเนื่องกัน มีความแปลกใหม่และไม่สอนผู้อ่านโดยตรง

กล่าวโดยสรุป หนังสืออ่านเพิ่มเติม หมายถึง หนังสือที่จัดทำขึ้นเพื่อเพิ่มเติมประสบการณ์ ความรู้เรื่องใดเรื่องหนึ่ง ตามความเหมาะสมของเด็กแต่ละระดับ ซึ่งเด็กสามารถอ่านได้ทั้งในเวลาและนอกเวลาเรียน มีเนื้อหาจากกลุ่มสาระตามหลักสูตรสำหรับนักเรียนในแต่ละระดับ ช่วงชั้นและเรียบเรียงให้มีความสนุกสนานเพลิดเพลิน ซึ่งอาจสร้างความสนใจในการอ่านที่ดีให้กับเด็กได้

ความสำคัญของหนังสืออ่านเพิ่มเติม

หนังสืออ่านเพิ่มเติม มีความจำเป็นต่อการเรียนการสอนตามหลักสูตรมีนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความเห็นไว้ดังนี้

บันลือ พุกกะวัน (2521, 58) ได้กล่าวถึงความจำเป็นในการอ่านหนังสือเพิ่มเติมไว้ดังนี้

1. แบบเรียนเกือบทุกวิชาไม่ว่าภาษาไทยหรือวิชาอื่นๆ ไม่อาจสนองความต้องการในด้านความเข้าใจความหมายเรื่องราวได้กว้างขวางพอ หนังสืออ่านเพิ่มเติมย่อมจะช่วยขยายประสบการณ์ได้มากกว่า ทั้งยังมีภาพประกอบช่วยให้เข้าใจได้ง่ายยิ่งขึ้นอีกด้วย
2. หนังสืออ่านเพิ่มเติมมักจัดทำเพื่อความมุ่งหมายเฉพาะเรื่อง ย่อมจะช่วยเน้นขยายเป็นเรื่องราวช่วยให้เกิดความเพลิดเพลิน สร้างนิสัยรักการอ่านได้มากกว่าแบบเรียน
3. หนังสืออ่านเพิ่มเติมย่อมสนองความต้องการในการอ่าน การฝึกทักษะการอ่าน เด็กใช้เวลาอ่านอย่างมีอิสระทั้งในห้องเรียน ห้องสมุด เป็นการเสริมลักษณะนิสัยรักการอ่าน การค้นคว้า และพัฒนาการอ่านได้มาก

ศูนย์พัฒนาหนังสือ กระทรวงศึกษาธิการ (2531) ได้กล่าวถึงประโยชน์สำคัญของหนังสืออ่านเพิ่มเติมไว้เป็นข้อๆ ดังนี้

1. ส่งเสริมความรู้ เนื่องจากหนังสืออ่านเพิ่มเติมและหนังสืออ้างอิงควรมีเนื้อหาเกี่ยวกับความรู้หรือทักษะ ความคิดรวบยอด หลักการ ซึ่งจะ เป็นประโยชน์แก่ผู้อ่าน ในการดำเนินชีวิต การศึกษาหาความรู้ รวมทั้งก่อให้เกิดความเจริญงอกงามและพัฒนาการในด้านต่างๆ

2. ส่งเสริมสติปัญญา กล่าวคือ เปิดโอกาสให้ผู้อ่านได้พัฒนาทักษะในการสังเกต ตีความ เปรียบเทียบ ใช้เหตุและผล จำแนกแจกแจง วิเคราะห์ สังเคราะห์ ประเมินค่า ตลอดจนสามารถนำความรู้และทักษะเหล่านั้นไปใช้ให้เป็นประโยชน์ในการแก้ปัญหาต่างๆ

3. ส่งเสริมเจตคติที่เหมาะสมในการนำความรู้ นั้นไปใช้ตามแนวทางที่พึงประสงค์เป็นประโยชน์แก่ตนและแก่ส่วนรวม

4. ส่งเสริมความเข้าใจ กล่าวคือ ใช้ภาษาที่ถูกต้องแก่ความรู้และประสบการณ์ทางด้านการใช้ภาษาของผู้อ่าน เสนอเนื้อหาตามลำดับขั้นตอนของความรู้ (Content Structure) และพัฒนาการทางสติปัญญาของผู้อ่าน ให้ตัวอย่างที่เหมาะสมตลอดจนใช้เทคนิควิธีหรือเครื่องส่งเสริมความเข้าใจอื่นๆ

5. ส่งเสริมการศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง

จึงสรุปได้ว่าหนังสืออ่านเพิ่มเติมมีความจำเป็นในการส่งเสริมให้เด็กมีนิสัยรักการอ่านมีความสำคัญต่อการพัฒนาสติปัญญาของเด็ก เป็นแหล่งความรู้และสนองความสนใจของเด็กและสามารถใช้เป็นสื่อประกอบการเรียนการสอน การค้นคว้าหาความรู้ รักการอ่าน หนังสือที่มีประโยชน์ รู้จักแสวงหาความรู้เพิ่มเติมจากแหล่งความรู้ต่างๆ ปลุกฝังให้มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ช่วยให้นักเรียนมีความอิสระในการเลือกอ่านหนังสือได้ตามความเหมาะสมของตน ช่วยให้นักเรียนได้ศึกษาค้นคว้าให้เกิดความรู้กว้างขวางและลึกซึ้งยิ่งขึ้นและยังช่วยให้รู้จักหาความเพลิดเพลินยามว่างด้วยการอ่านหนังสือเป็นการใช้เวลาว่างให้มีค่ายิ่ง เป็นการเพิ่มพูนความรู้ด้วยตนเองและได้รับประสบการณ์ทางอ้อมจากการอ่านหนังสืออีกด้วย

จุดมุ่งหมายของหนังสืออ่านเพิ่มเติม

จินตนา ไบกาชุย (2520, น.21-22) กล่าวว่าไว้ว่า หนังสืออ่านเพิ่มเติมนั้นมีวัตถุประสงค์ที่มุ่งส่งเสริมการอ่าน การค้นคว้าวิชาการต่างๆ โดยรวบรวมเนื้อหาจากส่วนใดส่วนหนึ่งของหลักสูตร หรืออาจมีรายละเอียดเพิ่มเติมนอกเหนือจากหลักสูตร เรียบเรียงขึ้นให้เหมาะสมกับวัยและความสามารถในการอ่านของเด็ก

กรมวิชาการ (2544, น.8-9) ให้แนวคิดของหนังสืออ่านเพิ่มเติมว่าเป็นหนังสือสำหรับเด็กประเภทหนึ่งที่มีจุดมุ่งหมายดังนี้

1. ช่วยให้เด็กได้รับความบันเทิงสนุกสนาน เพลิดเพลิน สนองความต้องการของวัยเด็ก เช่น หนังสืออ่านประเภทการ์ตูน
 2. ช่วยสร้างความคิดคำนึงและความคิดสร้างสรรค์ของเด็ก
 3. ช่วยพัฒนาการเรียนรู้ด้านภาษาของเด็กให้เจริญตามวัย
 4. ช่วยปลูกฝังคุณธรรม เจตคติ และตัวอย่างอันน่าพึงปรารถนาให้แก่เด็ก
 5. ช่วยให้เด็กรู้จักการอ่านหนังสือและให้เกิดนิสัยรักการอ่านคงอยู่ตลอดไปซึ่งจะเป็นประโยชน์เด็กต่อไปในอนาคต
 6. ช่วยทดแทนความรู้สึกที่เด็กขาดหายไป เช่น ขาดความรัก รู้สึกว่าเหวและมိปมด้วยหนังสือที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้จะช่วยทดแทนด้านจิตใจของเด็กได้ดี
 7. ช่วยให้เด็กได้มีหนังสือที่มีเนื้อหาสาระเหมาะสมกับวัย ไม่ให้เด็กหันไปสนใจเรื่องผู้ใหญ่มากกว่ากำหนด อันจะเป็นสิ่งชักนำให้เด็กประพฤตินิสัยที่ไม่ควร
- จึงกล่าวโดยสรุปได้ว่า จุดมุ่งหมายของหนังสืออ่านเพิ่มเติมนั้นมีวัตถุประสงค์เพื่อปลูกฝังและพัฒนาเด็กให้มีคุณธรรม จริยธรรม เสริมสร้างความคิดสร้างให้แก่เด็ก พัฒนาทักษะทางด้านภาษาทั้งการอ่านและการเขียน ช่วยให้เด็กรู้จักศึกษาหาความรู้จากสื่ออื่น ๆ นอกเหนือจากในหนังสือเรียนและยังช่วยให้เด็กมีนิสัยรักการอ่านซึ่งเป็นสิ่งที่เป็นประโยชน์แก่เด็กต่อไปในอนาคตอีกด้วย

หนังสือสำหรับเด็ก

ความหมายของหนังสือสำหรับเด็ก

หนังสือสำหรับเด็กนั้นมีผู้ให้ความหมายไว้หลากหลาย ดังนี้

ฉวีวรรณ คูหาภินันท์ (2527) ได้ให้ความหมายของหนังสือสำหรับเด็กว่า หมายถึง หนังสือที่มีจุดมุ่งหมายในการจัดทำขึ้นให้เด็กอ่านโดยเฉพาะหรืออาจให้ผู้ใหญ่อ่านให้ฟังก็ได้ ถ้าเป็นเด็กเล็กๆ อาจมีทั้งหนังสือภาพล้วนๆ (Picture book) หรือหนังสือที่มีเนื้อเรื่องและรูปภาพหรือหนังสือการ์ตูนก็ได้

จินตนา ไบกาชุย (2534) ได้ให้ความหมายของหนังสือสำหรับเด็กไว้คือ หนังสือที่จัดทำขึ้นเพื่อให้เด็กได้ใช้ในการฟัง อ่านและเรียนรู้ ด้วยเนื้อหาสาระที่มุ่งให้ความรู้หรือความเพลิดเพลินอย่างหนึ่งอย่างใด หรืออาจให้ทั้งความรู้และความเพลิดเพลินรวมกันไปในรูปแบบที่เรียกว่า สาระบันเทิง โดยใช้วิธีเขียน การจัดทำ และรูปแบบที่เหมาะสมกับความสนใจและความสามารถในการอ่านของผู้อ่าน

บันลือ พุกกะวัน (2533) กล่าวถึงวรรณกรรมสำหรับเด็ก โดยสรุปว่าวรรณกรรมสำหรับเด็กเป็นผลงานเกี่ยวกับหนังสือที่มีรูปแบบต่างๆกัน ที่มุ่งใช้ภาษาเนื้อหาสาระให้ง่ายเหมาะกับวัยเด็ก

ที่จะเข้าใจได้ดี เพื่อให้เด็กได้รับประโยชน์และสาระที่เป็นแนวคิด แนวประพฤติปฏิบัติจากบุคลิกของตัวละครในเรื่องนั้นได้เป็นอย่างดี

สวัสดิ์ เรื่องพิเศษ (2527) ได้ให้ความหมายของหนังสือสำหรับเด็กในความหมายที่เป็นหนังสือส่งเสริมการอ่านไว้ว่า เป็นหนังสือที่มีลักษณะพิเศษแตกต่างไปจากหนังสือประเภทอื่นและหนังสือสำหรับผู้ใหญ่โดยทั่วไป ซึ่งจะตอบสนองความต้องการตามธรรมชาติของเด็กได้ มีลักษณะสำคัญที่จะเร้าใจให้เด็กเกิดความอยากรู้อยากเห็นสิ่งต่างๆจากในหนังสือเหล่านั้น

จากข้อความดังกล่าวข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า หนังสือสำหรับเด็ก คือ หนังสือที่จัดทำขึ้นในรูปแบบต่างๆเพื่อให้เหมาะสมกับวัยเด็ก เพื่อให้เด็กได้ใช้ในการอ่านและเรียนรู้ โดยใช้วิธีการที่จัดทำที่เหมาะสมกับวัย ความสนใจและความสามารถของผู้อ่าน

ธรรมชาติและความสนใจในการอ่านหนังสือของเด็ก

ในการเขียนหนังสือสำหรับเด็กผู้เขียนควรศึกษาจิตวิทยาสำหรับเด็กโดยเฉพาะความสนใจในการอ่านหนังสือของเด็ก ทั้งนี้เพื่อให้ทราบความต้องการพื้นฐานของเด็กก่อน เพื่อจะได้จัดทำหนังสือได้ตรงกับความต้องการและเหมาะสมสำหรับเด็กอย่างแท้จริง

จินตนา ไบกาชุย (ม.ป.ป., น.149) แบ่งกลุ่มผู้อ่านระดับเด็กและเยาวชน ทั้งที่อยู่ในระบบนอกโรงเรียน โดยแบ่งแยกย่อย ดังนี้

- กลุ่มเริ่มวัยเรียน 0-5 ปี
- กลุ่มวัยเรียนประถมศึกษา (ตอนต้น) 6-8 ปี
- กลุ่มวัยเรียนประถมศึกษา (ตอนปลาย) 9-11 ปี
- กลุ่มวัยเรียนมัธยมศึกษา (ตอนต้น) 12-14 ปี
- กลุ่มวัยเรียนมัธยมศึกษา (ตอนปลาย) 15-18 ปี

วิริยะ สิริสิงห (2537, น.51-52) กล่าวว่านักจิตวิทยาแบ่งกลุ่มผู้อ่านออกเป็น 6 กลุ่มแต่ละกลุ่มและไม่ชอบแตกต่างกันออกไป ซึ่งนักจิตวิทยา แบ่งไว้ดังนี้

1. ผู้ที่มีอายุสมอง 2-7 ปี ผู้อ่านกลุ่มนี้จะชอบหลีกเลี่ยงการถูกลงโทษ ตัวเล็กต้องชนะตัวใหญ่เรื่องราชสีห์กับหนู ลูกไก่แสนกล เจ้าหญิงหัวแม่มี้อ ฯลฯ เรื่องเหล่านี้ครองใจเด็กที่มีอายุสมองไม่เกิน 7 ปีอย่างไม่รู้เสื่อมคลาย

2. ผู้อ่านที่มีอายุสมอง 7-10 ปี ผู้อ่านกลุ่มนี้ชอบรางวัลทำดีต้องได้ดี นิทานเจ้าหญิงเจ้าชายหรือเรื่องที่เขียนเมื่อถึงตอนจบเรื่อง ตัวเอกได้แต่งงานกับเจ้าหญิง ได้ทรัพย์สินสมบัติ ประสบความสุขสบายในชีวิต เช่น นิทานทั้งหลาย ลูกหมูสามตัว ลูกเป็ดขี้เหร่ ฯลฯ เรื่องเหล่านี้ก็จะตรึงอยู่ในใจของเด็กวัยนี้ไม่รู้เสื่อม

3. ผู้อ่านที่มีอายุสมอง 10-13 ปี ผู้อ่านกลุ่มนี้ชอบทำตามสังคม ชอบคนดัง คนเด่น เรื่องบุคคลสำคัญทั้งหลาย ยกคนที่ทำให้สังคม

4. ผู้อ่านที่มีอายุ 13-16 ปี เป็นพวกก่อนวัยรุ่น รักอุดมคติชอบเสียสละเพื่อส่วนรวม รักหมู่คณะ เรื่องที่คนกลุ่มนี้ชอบอ่านจะเป็นเรื่องปลุกใจให้เสียสละเพื่อส่วนรวม

5. ผู้อ่านที่มีอายุสอง 16-25 ปีเป็นพวกก่อนวัยรุ่น ชอบสร้างความหวังมีความฝัน ผู้อ่านกลุ่มนี้จะชอบนิยายเพื่อฝัน รักหวาน เรื่องที่เมื่อต่อสู้ด้วยอุปสรรคและจบลงด้วยความหวานชื่น

7. ผู้อ่านที่มีอายุสมองเกิน 25 ปีขึ้นไป เป็นผู้ใหญ ยึดตามคติสากล มีเหตุ มีผล เรื่องที่อ่านจึงต้องสมจริงสมจัง

ลักษณะของหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่ดี

ลักษณะที่ดีของหนังสืออ่านเพิ่มเติมสำหรับนักเรียนนั้น จะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบหลายด้านเพื่อให้เหมาะสมกับเด็กในแต่ละวัย ดังนั้นจึงต้องมีเกณฑ์ในการสร้างที่เหมาะสม มีผู้ศึกษาและกล่าวถึงลักษณะของหนังสืออ่านเพิ่มเติมไว้หลายท่านด้วยกันดังต่อไปนี้

ลมูล รัตตากร (2529, น.49-50) กล่าวว่า ลักษณะหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่ดีสำหรับวัยรุ่น ควรประกอบด้วยสิ่งต่อไปนี้

1. เรื่องที่จะเขียนจะต้องเป็นความจริง ไม่ว่าจะเรื่องที่จะเขียนจะเป็นเรื่องใด เรื่องนั้นจะต้องเป็นเรื่องจริงตั้งแต่บรรทัดแรกจนถึงบรรทัดสุดท้าย เรื่องใดหรือข้อความใดที่ไม่แน่ใจว่าจะเป็นไปดังนั้นจริงหรือไม่ ไม่ควรเขียนลงไปจนกว่าจะมีหลักฐานแน่ชัด และยืนยันได้เสียก่อน การค้นคว้าข้อมูลควรมาจากแหล่งวิชาที่เป็นแหล่งเดิม

2. เรื่องที่จะเขียนจะต้องเป็นเรื่องที่พอใจผู้อ่าน ระดับความพอใจของแต่ละคนย่อมไม่เหมือนกัน แต่สามารถกล่าวได้ว่า เรื่องที่วัยรุ่นพอใจจะอ่านก็คือเรื่องที่อยู่ในความสนใจของพวกเขา

3. เรื่องที่จะเขียนจะต้องมีความสำคัญต่อผู้อ่าน สามารถช่วยให้วัยรุ่นใช้เป็นแนวทางในการเลือกอาชีพและช่วยให้วัยรุ่นเรียนเก่งจนจบการศึกษาตามเป้าหมาย

ณรงค์ ทองปาน(2526, น.61-77) กล่าวว่า เกณฑ์ของหนังสือสำหรับเด็กที่ดีควรมีลักษณะที่พิจารณาได้ 4 ประการ คือ

1. เนื้อเรื่อง ควรมีสาระ สนุกสนานน่าสนใจและให้ความรู้เพลิดเพลิน ส่งเสริมจินตนาการ สอดแทรกคุณธรรมค่านิยมที่เหมาะสมของสังคมตามวัยของเด็ก เนื้อเรื่องมีเป้าหมายแน่นอนและมีแนวคิดหรือแก่นของเรื่องที่เด่นชัด

2. วิธีเขียน ควรมีภาพประกอบเรื่อง ภาพและเรื่องควรอยู่ในหน้าเดียวกัน

3. ความยากง่ายในการใช้ภาษา ควรใช้ภาษาที่เหมาะสมกับวัยของเด็กและเรียบเรียงได้เหมาะสม สะกดการันต์ถูกต้องตามหลักภาษา

การจัดรูปเล่มหนังสือ

1. ลักษณะทั่วไปของหนังสือ

1.1 ขนาดของหนังสือ มักถือเอาตามความสะดวกของการพิมพ์ ความเหมาะสมกับขนาดของกระดาษพิมพ์และเครื่องมือที่ใช้พิมพ์

1.2 รูปร่างของหนังสือ ส่วนมากมีรูปร่างอยู่ 2 แบบ คือ รูปแบบแนวตั้ง (upright) กับรูปเล่มแบบแนวนอน (oblong) ความยาวอาจตั้งแต่ 10-20-30 หน้า หรืออาจจะมากหรือน้อยกว่านี้ แล้วแต่เรื่องที่เขียนว่าเขียนให้เด็กวัยใดอ่าน

1.3 การเย็บเล่ม ต้องทนทานและต้องเย็บด้วยความปราณีตเพื่อที่จะได้ทนทานต่อการหยิบถือของเด็ก

1.4 การใช้ภาษา ระดับภาษาควรเหมาะสมกับวัยของเด็ก การใช้ภาษาเป็นสิ่งสำคัญที่สุด เพราะภาษาเป็นหนทางที่จะให้เด็กรู้เรื่องราวที่เขียน

การทำรูปเล่ม ส่วนประกอบของหนังสือ และขั้นตอนในการเขียนหนังสือ

หทัย ตันหยง(2525, น.243-244) กล่าวว่า การทำรูปเล่มหนังสือที่สำเร็จเป็นรูปเล่มมี 2 ลักษณะ คือ

1. หนังสือประเภททำด้วยมือ หนังสือประเภทนี้ผลิตไม่ได้ปริมาณแพร่หลาย เทคนิคการผลิตไม่สูงแต่ก็ทรงคุณค่าน่าสนใจ กล่าวคือ เป็นหนังสือที่เกิดขึ้นจากความคิดสร้างสรรค์ของเด็กสามารถผลิตได้เร็วทันต่อความต้องการ สนองความต้องการเฉพาะหน่วยงาน ลงทุนน้อยและมีคุณภาพเช่นเดียวกับหนังสือทั่วไป

2. หนังสือที่ผลิตจากโรงพิมพ์ เป็นหนังสือที่มีราคาแพง แต่ก็มีส่วนดี คือ สามารถใช้เทคโนโลยีทันสมัยทำให้หนังสือน่าอ่านมากกว่าหนังสือที่ทำด้วยมือ ผลิตได้ปริมาณมาก สนองความต้องการได้ทั่วถึงแพร่หลาย และสามารถได้รวดเร็วทันต่อความต้องการได้มาตรฐานของหนังสือสากล เนื้อหาและภาพมีคุณภาพดี ชัดเจน วัสดุในการผลิตได้มาตรฐาน

ชวาล คูพิพัฒน์ (2533, น.69-74) กล่าวถึง หนังสือต่างๆที่มีการพิมพ์และจำหน่ายในปัจจุบันมีขนาดและรูปแบบแตกต่างกันมากมายแต่นิยมใช้กันแพร่หลาย พอจำแนกได้ดังนี้

1. ขนาด 8 หน้ายก ธรรมดา โดยมีขนาด $7\frac{1}{2}$ นิ้ว x $10\frac{1}{2}$ นิ้ว เป็นขนาดที่นิยมใช้ในการพิมพ์หนังสือ ใช้กระดาษมาตรฐานขนาด 31 นิ้ว x 43 นิ้ว มาตัดลงพิมพ์และพับได้ลงตัวพอดี

2. ขนาด A4 หรือ 8 หน้ายกพิเศษ โดยมีขนาด $8 \frac{1}{4}$ นิ้ว x $11 \frac{3}{4}$ นิ้ว ใช้กระดาษขนาด 24 นิ้ว x 25 นิ้ว ซึ่งเป็นกระดาษที่องค์การมาตรฐานนานาชาติกำหนดให้เป็นขนาดมาตรฐานมาพิมพ์และพับได้ลงตัวพอดี

3. ขนาด 16 หน้ายก โดยมีขนาด 5 นิ้ว x $7 \frac{1}{4}$ นิ้วและขนาด 16 หน้ายกพิเศษ โดยมีขนาด $5 \frac{3}{4}$ นิ้ว x $8 \frac{1}{4}$ นิ้ว หรือประมาณครึ่ง A4 เป็นขนาดที่นิยมพิมพ์หนังสือฟ็อกเก็ตบุ๊ก

4. ขนาดของวารสาร นิตยสาร ไม่เจาะจงที่ขนาดใดขนาดหนึ่งโดยเฉพาะ ขึ้นอยู่กับการออกแบบ เช่น อาจจะใช้ขนาด 8 นิ้ว x 11 นิ้ว หรือ 9 นิ้ว x 13 นิ้ว

การเย็บเล่ม

ฉวีวรรณ คูหาภินันท์ (2527, น.18-19) กล่าวว่า การเย็บเล่มมี 2 วิธี คือ

1. เย็บข้างโดยเรียงหน้าให้เรียบร้อย แล้วเจาะรูข้างๆ 3-4 รู เอาเข็มใหญ่ๆร้อยเชือกเย็บแล้วปิดบังรอยเย็บด้วยผ้าหุ้มสัน หรือหนัง หรือใช้ปกนอกหุ้มทับ

2. เย็บตรงกลางหนังสือ สำหรับหนังสือที่วาดภาพและเขียนคำบรรยาย เป็นหน้าคู่ติดกัน ต้องเรียงหน้าแล้วเจาะรู 3-4 รู ใช้เชือกเย็บจากตรงกลางของหน้าคู่ของหนังสือแล้วทับด้วยปกนอกหรือหุ้มเฉพาะสันด้วยหนัง หรือผ้าก็ได้

ส่วนประกอบของหนังสือ

สุทธิลักษณ์ อัมพันวงษ์(2534, น.10-13) กล่าวว่า ส่วนประกอบของหนังสือแบ่งออกเป็น 4 ส่วน ดังนี้

1. ส่วนปก ประกอบด้วย

1.1 ปกนอก อาจเป็นปกแข็งหรือปกอ่อนก็ได้ ปกนอกจะช่วยยึดตัวเล่มหนังสือไว้ให้หยิบจับได้สะดวก ปกนอกนี้อาจจะมีลวดลายหรือเกลี้ยงก็ได้ แต่ถ้าเป็นปกอ่อนจะมีชื่อหนังสือ ชื่อผู้แต่ง ชื่อสำนักพิมพ์ไว้ครบถ้วน

1.2 สันหนังสือ เป็นส่วนกลางระหว่างปกหน้ากับปกหลัง สำหรับช่วยยึดปกไว้ ส่วนมากจะมีข้อความ คือ ชื่อหนังสือ ชื่อผู้แต่ง และชื่อสำนักพิมพ์

1.3 ใบบิดปก เป็นกระดาษที่ปะติดกับปกนอกด้านใน ทำให้หนังสือแข็งแรงขึ้น บางเล่มอาจมีข้อความที่มีประโยชน์ เช่น แผนที่ แผนภูมิ แต่ส่วนมากไม่มีข้อความใดๆทั้งสิ้น

1.4 ใบบ่มปก เป็นแผ่นหุ้มปกนอกของหนังสือ เป็นกระดาษที่มีสีสันสวยงาม มีรูปภาพประกอบหรือไม่มีก็ได้ ด้านหน้ามีชื่อหนังสือและชื่อผู้แต่ง ส่วนที่พับเข้าข้างในและด้านหลัง อาจมีคำวิจารณ์ของนักวิจารณ์ หรือมีประวัติสังเขปของผู้แต่ง อาจมีภาพผู้แต่งและรายชื่อหนังสือเล่มอื่นๆของผู้แต่งอีกด้วยก็ได้ ใบบ่มปกเป็นเครื่องตกแต่งหนังสือให้สวยงาม ดึงดูดสายตา และช่วยรักษาปกนอกให้ใหม่อยู่เสมอ

2. ส่วนต้นเล่ม คือ หน้าต้นๆ ซึ่งช่วยให้รายละเอียดขึ้นต้นเกี่ยวกับหนังสือนั้นๆ ประกอบด้วย

2.1 ไบรอนด์ปก เป็นหน้าที่อยู่ถัดจากไบรอนด์ปก ไม่มีข้อความใดๆนับเป็นหน้าแรก และหน้าสุดท้ายของเล่มหนังสือ

2.2 หน้าชื่อเรื่อง เป็นหน้าที่บอกเพียงชื่อเรื่อง และถ้ามีชุดหนังสือ ก็จะบอกไว้หน้านี้ด้วย

2.3 หน้าภาพพิเศษ เป็นหน้าที่มีภาพสำคัญในเล่ม อยู่ก่อนหน้าปกใน

2.4 หน้าปกใน เป็นหน้าสำคัญที่สุดของต้นเล่ม มีข้อความเกี่ยวกับหนังสือเล่มนั้นๆอย่างสมบูรณ์ดังต่อไปนี้

2.4.1 ชื่อเรื่อง คือ ชื่อหนังสือเล่มนั้นๆ

2.4.2 ชื่อรอง คือ คำอธิบายชื่อเรื่อง ช่วยขยายความให้เข้าใจความหมายของชื่อเรื่อง

2.4.3 ชื่อผู้แต่ง ประกอบด้วยชื่อและนามสกุล อาจมีรายละเอียดอื่นๆด้วย เช่น คุณวุฒิ หน้าที่การงานของผู้แต่งนั้นๆ

2.4.4 ชื่อบรรณาธิการ หนังสือบางเล่มเท่านั้นที่มีชื่อบรรณาธิการ

2.4.5 ชื่อผู้เขียนภาพประกอบ

2.4.6 ชื่อผู้เขียนบทนำ

2.4.7 ครั้งที่พิมพ์ จะมีการแจ้งครั้งที่พิมพ์ตั้งแต่พิมพ์ครั้งที่ 2 เป็นต้นไป และถ้ามีการแก้ไขเพิ่มเติมก็จะแจ้งไว้ด้วย

2.4.8 พิมพ์ลักษณ์ ได้แก่ สถานที่พิมพ์ หรือสำนักพิมพ์และปีที่พิมพ์

2.5 ปิณฑิทธิ คือ ปีที่หนังสือเล่มนั้นๆได้รับปิณฑิทธิให้พิมพ์ มีเฉพาะหนังสือภาษาต่างประเทศ แจ้งไว้ที่ด้านหลังของหน้าปกใน

2.6 คำอุทิศ เป็นหน้าที่อยู่ถัดจากหน้าปกใน เป็นคำกล่าวของผู้แต่งอุทิศหนังสือนี้ให้แก่บุคคลใดบุคคลหนึ่ง

2.7 คำนำ เป็นคำแถลงของผู้แต่งต่อผู้อ่าน ชี้แจงขอบเขตของหนังสือ เหตุผลในการแต่ง ระดับของผู้อ่าน การจัดลำดับเรื่องราว ตัวอักษรย่อหรือลักษณะพิเศษของหนังสือและคำกล่าวขอบคุณผู้ที่ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้แต่ง

2.8 ประกาศคุณูปการ เป็นคำที่ผู้แต่งกล่าวขอบคุณที่ให้ความช่วยเหลือในการแต่งหนังสือเล่มนั้นๆ ในกรณีที่ผู้แต่งได้รับความช่วยเหลือจากบุคคลหลายคนในหลายด้านมักจะนิยมแยกคำขอบคุณไว้ต่างหากจากคำนำ

2.9 บทนำต่างกับคำนำ คือ บทนำจะอธิบายเนื้อหาอย่างกว้างๆหรือโครงสร้างของหนังสือเป็นการนำเรื่องให้ผู้อ่านเข้าใจขั้นตอน

2.10 สารบัญ คือ ลำดับเรื่องใหญ่ๆในหนังสือ อาจแบ่งเป็นภาค ตอนหรือบท และแจ้งว่าเริ่มต้นจากหน้าใด สารบัญของหนังสือบางเล่มมีเรื่องย่อยๆของแต่ละบทไว้ด้วย สารบัญมีประโยชน์ คือ ช่วยให้ทราบเนื้อเรื่องในหนังสือโดยสังเขปและสามารถเลือกตอนที่ต้องการอ่านได้

2.11 รายชื่อภาพประกอบ ถ้าหนังสือเล่มนั้นมีภาพประกอบภายในเล่มก็จะมีรายชื่อภาพประกอบและแจ้งเลขหน้าที่มีภาพนั้นไว้ อยู่ถัดจากหน้าสารบัญ

3. ส่วนเนื้อเรื่อง ได้แก่ เนื้อหาของหนังสือ เป็นรายละเอียดของหนังสือเล่มนั้น เริ่มจากบทที่ 1 ไปจนถึงบทสุดท้าย ตามลำดับเหมือนกับที่แจ้งไว้ในสารบัญ

4. ส่วนอ้างอิงและเพิ่มเติม ได้แก่ ส่วนที่เนื้อเรื่องบางตอนอ้างอิงหรือเพิ่มเติมขยายความจากเนื้อเรื่อง ประกอบด้วย

4.1 ภาคผนวก เป็นข้อความที่ไม่ใช่เนื้อหาที่แท้จริงอาจเป็นคำอธิบายเพิ่มเติมเนื้อเรื่องบางตอน

4.2 อภิธานศัพท์ เป็นบัญชีคำศัพท์ยากๆหรือศัพท์เฉพาะในเรื่องและมีคำอธิบายศัพท์เหล่านั้นเพื่อช่วยให้เข้าใจในเนื้อเรื่องได้ดียิ่งขึ้น อยู่ท้ายเล่มหนังสือหรืออาจอยู่ในภาคผนวก

4.3 เิงอรรด เป็นหลักฐานการอ้างอิงข้อความที่นำมาจากที่อื่นเพื่อประกอบการเรียบเรียงงานวิจัยอยู่ส่วนล่างของหนังสือ

4.4 บรรณานุกรม เป็นรายชื่อหนังสือหรือบทความในวารสารที่ผู้แต่งหนังสือใช้ประกอบการเขียนหนังสือเล่มนั้น

4.5 วรรณคดี เป็นหัวข้อย่อยๆหรือบัญชีคำที่เก็บมาจากเนื้อเรื่องในหนังสือจัดเรียงตามลำดับตัวอักษรตั้งแต่ ก เป็นต้นไปและบอกเลขหน้าในเล่มตามที่คำนั้นๆปรากฏอยู่

ส่วนต่างๆของหนังสือตามที่กล่าวมานี้ ไม่จำเป็นต้องมีครบทุกรายการในเล่มนั้นๆแต่ควรมีรายการให้สอดคล้องกับประโยชน์การใช้ของหนังสือแต่ละเล่มให้มากที่สุด เช่น หนังสือการ์ตูนหรือนวนิยาย ก็ไม่จำเป็นต้องมีสารบัญหรือวรรณคดี เป็นต้น

ขั้นตอนในการเขียนหนังสือ

ธีรชัย ปุณณโชติ (2532, น.9) กล่าวว่า ในการเขียนหนังสือสำหรับเด็ก ไม่ว่าจะเป็นประเภทใดควรมีขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับการเขียนหนังสือสำหรับเด็ก เช่น ศึกษาจากการอ่านหนังสือเด็กที่ได้รับรางวัลจากกาประกวดต่างๆเพื่อดูแนวของการเขียนและการจัดทำ ศึกษาหาความรู้จากตำราและเอกสารต่างๆได้ถามผู้รู้ เข้ารับการอบรม หรือสัมมนาเกี่ยวกับการเขียนหนังสือสำหรับเด็ก

2. เขียนโครงเรื่อง (plot) หรือหัวข้อรายละเอียดของเรื่องและตั้งชื่อเรื่องแล้วลงนำไปให้ผู้อื่นอ่านและวิจารณ์โครงเรื่อง เนื้อเรื่องย่อของตนจากนั้นนำมาพิจารณาปรับปรุง
3. เขียนบทสคริปต์ (script) คือ การเขียนบอกขั้นตอนของเนื้อเรื่องและรูปภาพ เช่น เขียนบอกว่าแต่ละหน้ามีคำบรรยายอะไรบ้าง มีภาพประกอบอะไรบ้าง ตั้งแต่หน้าแรกจนถึงหน้าสุดท้าย
4. ทำดัมมี่ (dummy) คือ การทำหนังสือจำลองของหนังสือที่เราจะทำขึ้นมา โดยนำรายละเอียดของบทสคริปต์มาเขียนและระบุภาพประกอบ ตั้งแต่ปกหน้าจนถึงหน้าสุดท้าย
5. การจัดทำรูปเล่มจริงๆ คือ การทำหนังสือจริงๆ ได้แก่ การวาดภาพ คำบรรยาย รวมทั้งการวางหน้า การจัดภาพของหนังสือให้เหมาะสม

ความสำคัญและประโยชน์ของหนังสืออ่านเพิ่มเติม

ศูนย์พัฒนาหนังสือ กรมวิชาการ (จินตนา ไบกาซูยี. ม.ป.ป., น.143-144; อ้างอิงจากกรมวิชาการ,การจัดทำหนังสืออ่านเพิ่มเติม. 2531, น.5-8) กล่าวถึงประโยชน์สำคัญที่ควรมีหนังสืออ่านเพิ่มเติมและหนังสืออ้างอิงว่า

1. ส่งเสริมความรู้ หนังสือเสริมประสบการณ์โดยเฉพาะหนังสืออ่านเพิ่มเติมและหนังสืออ้างอิงควรมีเนื้อหาสาระที่เกี่ยวกับความรู้ หรือทักษะ ความคิดรวบยอด หลักการหรือทฤษฎีเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่งเป็นประโยชน์แก่ผู้อ่านในการดำเนินชีวิตการศึกษาหาความรู้ รวมทั้งก่อให้เกิดความเจริญงอกงามและการพัฒนาในด้านต่างๆ

2. ส่งเสริมสติปัญญา หนังสือเสริมประสบการณ์นอกจากจะมีเนื้อหาสาระที่ผู้อ่านเกิดความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องต่างๆแล้วควรมีลักษณะที่ส่งเสริมพัฒนาการทางสติปัญญา กล่าวคือ ส่งเสริมหรือเปิดโอกาสให้ผู้อ่านได้พัฒนาทักษะในการสังเกต ตีความ เปรียบเทียบ ใช้เหตุผลและผลจำแนกแจกแจง วิเคราะห์ สังเคราะห์ ประเมินค่า ตลอดจนสามารถนำความรู้และทักษะเหล่านั้นไปใช้ให้เป็นประโยชน์ในการแก้ปัญหาต่างๆ

3. ส่งเสริมเจตคติที่เหมาะสม หนังสือเสริมประสบการณ์ควรสอดแทรกแนวความคิดที่จะช่วยให้ผู้อ่านเกิดเจตคติที่เหมาะสมในการนำความรู้นั้นไปใช้ในแนวทางที่พึงประสงค์เป็นประโยชน์แก่ตนและส่วนรวม

4. ส่งเสริมความเข้าใจ หนังสือเสริมประสบการณ์ควรเสนอเนื้อหาสาระในลักษณะที่ส่งเสริมให้ผู้อ่านสามารถทำความเข้าใจเรื่องราวได้ กล่าวคือ ใช้ภาษาที่ถูกต้อง พอเหมาะแก่ความรู้และประสบการณ์ทางด้านภาษาของผู้อ่าน เสนอเนื้อหาตามลำดับขั้นตอนของความรู้และตามพัฒนาการทางสติปัญญาของผู้อ่าน ให้ตัวอย่างที่เหมาะสม ตลอดจนใช้เทคนิควิธีหรือเครื่องส่งเสริมความเข้าใจอื่นๆ เช่น ภาพประกอบ แผนภูมิ ตารางคำถาม อภิธานศัพท์ เป็นต้น

5. ส่งเสริมการศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง หนังสือเสริมประสบการณ์ควรมีลักษณะที่กระตุ้นให้ผู้อ่านเกิดความสนใจและกระตือรือร้นที่จะศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง กล่าวคือ ผู้เขียนพิจารณาเสนอเรื่องราวที่เด็กแต่ละวัยสนใจ เน้นให้ความสำคัญและประโยชน์เรื่องราวที่เสนอซึ่งสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับผู้เรียน สอดแทรกคำถามช่วยต่างๆตลอดจนเสนอแนะหนังสืออื่นๆที่ผู้อ่านอาจจะไปศึกษาให้กว้างขวางลึกซึ้งขึ้นตามความสนใจ

จากความสำคัญที่กล่าวมาสรุปได้ว่า หนังสืออ่านเพิ่มเติมจะช่วยให้เด็กเข้าใจสิ่งที่ต้องการทราบนอกเหนือจากหนังสือเรียนได้มากยิ่งขึ้น สนองความต้องการในการอ่านอย่างอิสระ ช่วยฝึกทักษะและพัฒนาการอ่านของเด็ก และช่วยเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ของเด็กในวิชาต่างๆได้ดียิ่งขึ้น

การหาประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติม

หนังสืออ่านเพิ่มเติมที่ใช้พัฒนาทักษะของผู้เรียนในทุกวันนี้ ถ้านำมาวิเคราะห์ก็จะเห็นว่าส่วนมากเป็นหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่ขาดประสิทธิภาพ เพราะลักษณะของหนังสืออ่านเพิ่มเติมบางแบบยากหรือง่ายเกินไป ทำให้เราวัดจุดประสงค์ไม่ตรงตามที่กำหนดไว้ ดังนั้น จึงมีการกำหนดเกณฑ์การทดสอบประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมขึ้น เพื่อให้หนังสืออ่านเพิ่มเติมมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ตั้งไว้ รายละเอียดการหาประสิทธิภาพจะกล่าวเป็นประเด็นดังนี้

ดัชนีประสิทธิผล (The Effectiveness Index)

ดัชนีประสิทธิผล หมายถึง ตัวเลขที่แสดงถึงความก้าวหน้าทางการเรียนของผู้เรียน โดยเปรียบเทียบคะแนนที่เพิ่มจากคะแนนการทดสอบก่อนเรียนกับคะแนนที่ได้จากการทดสอบหลังเรียนและคะแนนเต็มหรือคะแนนสูงสุดกับคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียน เมื่อมีการประเมินสื่อการสอนที่ผลิตขึ้นจะดูประสิทธิผลทางการสอนและการวัดประเมินผลสื่อการสอนนั้นตามปกติการประเมินความแตกต่างของค่าคะแนนใน 2 ลักษณะ คือ ความแตกต่างของคะแนนทดสอบก่อนเรียนและคะแนนการทดสอบหลังเรียนหรือเป็นการทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมในการหาค่าดัชนีประสิทธิผล

กูคแมน เฟรทเชอร์และชไนเดอร์ (Gooman Fretcher and Schnieder, 1980) ได้กล่าวถึงดัชนีประสิทธิผลไว้ว่าเป็นการประเมินสื่อการเรียนที่ผลิตขึ้นมา เพื่อที่จะดูถึงประสิทธิภาพทางด้านการเรียนการสอนและการวัดผลประเมินผลสื่อเรียนนั้นตามปกติแล้วจะเป็นการประเมินความแตกต่างระหว่างคะแนนใน 2 ลักษณะ คือ ความแตกต่างของคะแนนการทดสอบก่อนเรียนและคะแนนการทดสอบหลังเรียนหรือเป็นการทดสอบ

ความแตกต่างระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมในทางปฏิบัติส่วนมากเน้นที่ผลความแตกต่างที่แท้จริงมากกว่าผลความแตกต่างทางสถิติแต่ในบางกรณีเป็นการเปรียบเทียบเพียง 2 ลักษณะก็อาจจะยังไม่เป็นการเพียงพอ เช่น กรณีของการทดลองใช้สื่อการเรียนการสอนครั้งหนึ่งปรากฏว่า กลุ่มที่ 1 การทดสอบก่อนเรียนได้คะแนน 18 % การทดสอบหลังเรียนได้ 74% เมื่อนำผลมาวิเคราะห์ทางสถิติทั้ง 2 กลุ่ม ปรากฏว่า คะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทั้ง 2 กลุ่ม แต่เมื่อเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนระหว่างกลุ่มทั้ง 2 กลุ่ม ปรากฏว่าไม่มีความแตกต่างกัน ซึ่งไม่สามารถระบุได้ว่าเกิดขึ้นเพราะตัวแปรทดลองหรือไม่ เนื่องจากการทดสอบทั้งสองกรณีของคะแนนพื้นฐาน (คะแนนทดสอบก่อนเรียนแตกต่างกันซึ่งจะส่งผลถึงคะแนนทดสอบหลังเรียนที่เพิ่มขึ้นได้สูงของแต่ละกรณี)

เผชิญ กิจระการ (2544, น.49-50) ได้กล่าวถึงดัชนีประสิทธิผลว่า ดัชนีประสิทธิผล คือ ความแตกต่างระหว่างของคะแนนการทดสอบก่อนเรียนและคะแนนการทดสอบหลังเรียนหรือเป็นการทดสอบหลังเรียนหรือเป็นการทดสอบเกี่ยวกับความแตกต่างเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมดัชนีประสิทธิผลหามาได้จาก การหาความแตกต่างของการทดสอบก่อนการทดลองและการทดลองหลังการทดสอบด้วยคะแนนพื้นฐาน(คะแนนทดสอบก่อนเรียน)และคะแนนที่สามารถทำได้สูงสุดดัชนีประสิทธิผลจะเป็นตัวบ่งชี้ถึงขอบเขตและการหาประสิทธิภาพสูงสุดของสื่อการเรียนการสอน

$$\text{ดัชนีประสิทธิผล} = \frac{\text{ผลรวมคะแนนทดสอบหลังเรียน} - \text{ผลรวมคะแนนทดสอบก่อนเรียน}}{(\text{จำนวนนักเรียน} \times \text{คะแนนเต็ม}) - \text{ผลรวมคะแนนทดสอบก่อนเรียน}}$$

จำนวนเศษของ E.I. จะเป็นเศษที่ได้จากการวัดระหว่างการทดสอบก่อนเรียน (p_1)และการทดสอบหลังเรียน(p_2) ซึ่งคะแนนทั้ง 2 ชนิดนี้ จะแสดงถึงค่าร้อยละของคะแนนรวมสูงสุดที่ทำได้ (100%) ตัวหารดัชนี คือ ความแตกต่างระหว่างคะแนนทดสอบก่อนเรียน(p_1)และคะแนนสูงสุดที่นักเรียนสามารถทำได้

ดัชนีประสิทธิผลสามารถนำมาประยุกต์ใช้เพื่อประเมินสื่อ โดยเริ่มทดสอบก่อนเรียนซึ่งเป็นตัวชี้วัดว่าผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานอยู่ในระดับใด รวมถึงการวัดทางด้านความเชื่อ เจตคติและความตั้งใจ คะแนนที่ได้นี้สามารถนำมาดัดแปลงเป็นร้อยละ หากค่าคะแนนสูงสุดที่เป็นไปได้ การหาค่าดัชนีประสิทธิผล โดยการนำคะแนนก่อนเรียนไปลบออกจากคะแนนหลังเรียนได้เท่าไรนำมาหารด้วยค่าที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียนสูงสุดที่ผู้เรียนสามารถทำได้ลบด้วยคะแนนทดสอบก่อนเรียนโดยการนำคะแนนให้อยู่ในรูปร้อยละ

ค่าดัชนีประสิทธิผลจะมีค่าระหว่าง -1.00 ถึง 1.00 หากค่าทดสอบก่อนเรียนได้เป็น 0 และการทดสอบหลังเรียนปรากฏว่านักเรียนไม่มีการเปลี่ยนแปลง คือ คะแนน 0 เท่าเดิม แต่ถ้าคะแนนทดสอบก่อนเรียนเท่ากับ 0 และคะแนนทดสอบหลังเรียนทำคะแนนสูงสุด คือ เต็ม 100 ค่า E.I. จะมีค่าเท่ากับ 1.00 และในทางตรงกันข้าม ถ้าคะแนนทดสอบหลังเรียนน้อยกว่าคะแนนทดสอบก่อนเรียน ค่าที่ออกมาได้จะเป็นค่าลบ เช่น $p_1 = 73\%$ $p_2 = 45\%$ ค่า E.I. จะเท่ากับ -0.38 สภาพการรอบรู้ซึ่งนักเรียนแต่ละคนจะต้องเรียนให้ถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ค่าดัชนีประสิทธิผลสามารถนำมาตัดแปลงเพื่ออ้างอิงเกณฑ์ด้วยค่าของเกณฑ์สูงสุดที่สามารถเป็นไปได้ ซึ่งกรณีค่าดัชนีประสิทธิผลอาจมีค่ามากกว่า 1.00

การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติม

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2537, น.494-495) กล่าวว่า เกณฑ์ประสิทธิผล หมายถึง ระดับประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เป็นระดับ ที่ผู้ผลิตหนังสืออ่านเพิ่มเติมจะพึงพอใจหากว่าหนังสืออ่านเพิ่มเติมมีประสิทธิภาพถึงระดับนั้นแล้ว หนังสืออ่านเพิ่มเติมนั้นก็มีความค่าที่จะนำไปสอนนักเรียนและคุ้มค่าแก่การลงทุนผลิตออกมาเป็นจำนวนมาก

การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพกระทำได้โดยการประเมินผลพฤติกรรมของผู้เรียนสองประเภท คือ พฤติกรรมต่อเนื่อง(กระบวนการ)และพฤติกรรมขั้นสุดท้าย(ผลลัพธ์) โดยกำหนดค่าประสิทธิภาพเป็น E_1 (ประสิทธิภาพของกระบวนการ) E_2 (ประสิทธิภาพของผลลัพธ์) ดังนี้

1. ประเมินพฤติกรรมต่อเนื่อง คือ ประเมินผลต่อเนื่องซึ่งประกอบด้วยพฤติกรรมย่อยหลายๆพฤติกรรม เรียกว่า กระบวนการ (Process) ของผู้เรียนที่สังเกตจากการประกอบกิจกรรมกลุ่ม (รายงานของกลุ่ม)และรายงานบุคคลได้แก่ งานที่มอบหมายและกิจกรรมอื่นใดที่ผู้สอนกำหนดไว้

2. ประเมินพฤติกรรมขั้นสุดท้าย คือ ประเมินผลลัพธ์ (Product) ของผู้เรียนโดยพิจารณาจากการสอบหลังเรียนและการสอบไล่ ประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมจะกำหนดเป็นเกณฑ์ที่ผู้สอนคาดหมายว่าผู้เรียนจะเปลี่ยนพฤติกรรมเป็นที่น่าพอใจ โดยกำหนดให้เป็นเปอร์เซ็นต์ของผลเฉลี่ยของคะแนนการทำการและการประกอบกิจกรรมของผู้เรียนทั้งหมดต่อเปอร์เซ็นต์ของผลการทดสอบหลังเรียนของผู้เรียนทั้งหมดนั้น คือ E_1 / E_2 คือ ประสิทธิภาพของกระบวนการ/ ประสิทธิภาพของผลลัพธ์

ขั้นตอนการหาประสิทธิภาพ

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2537, น.496-497) กำหนดขั้นตอนในการหาประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. 1:1 (แบบเดี่ยว) คือ ทดลองกับนักเรียน 1 คน โดยใช้เกออ่อน ปานกลางและเด็กเก่ง คำนวณหาประสิทธิภาพเสร็จแล้วปรับให้ดีขึ้น โดยปกติคะแนนที่ได้จากการทดสอบแบบเดี่ยวนี้อาจ

ได้คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์มากแต่ไม่ต้องวิตกเมื่อปรับปรุงแล้วจะสูงขึ้น ก่อนนำไปทดลองแบบกลุ่ม ในขั้นนี้ E_1 / E_2 ที่ได้จะมีค่าประมาณ 60/60

2. 1:10 (แบบกลุ่ม) คือ ทดสอบกับผู้เรียน 1/10 คน (ละผู้เรียนที่เก่งและอ่อน) คำนวณหาประสิทธิภาพและปรับปรุง ในคราวนี้คะแนนของผู้เรียนจะเพิ่มขึ้นอีกเกือบเท่าเกณฑ์โดยเฉลี่ยจะห่างจากเกณฑ์ประมาณ 10% นั่นคือ E_1 / E_2 ที่ได้จะมีค่าประมาณ 70/70

3. 1:100 (ภาคสนาม) ทดลองกับผู้เรียนทั้งชั้น 40-100 คน คำนวณประสิทธิภาพแล้วทำการปรับปรุง ผลลัพธ์ที่ได้ควรใกล้เคียงกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้หากต่ำกว่าเกณฑ์ไม่เกิน 2.5% ก็ยอมรับหากแตกต่างกันมากผู้สอนจะต้องกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมใหม่โดยยึดสภาพความเป็นจริงเป็นเกณฑ์สมมติว่า เมื่อทดสอบหาประสิทธิภาพของบทเรียนแล้วได้ 83.5/85.4 ก็แสดงว่าบทเรียนนั้นมีประสิทธิภาพ 83.5/85.4 ใกล้เคียงกับเกณฑ์ 85/85 ที่ตั้งไว้แต่ถ้าตั้งเกณฑ์ไว้ 75/75 เมื่อผลการทดลองเป็น 83.5/85.4 ก็อาจเลื่อนเกณฑ์มาเป็น 85/85 ก็ได้

การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพ หมายถึง ระดับประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เป็นระดับที่ผู้ผลิตจะเกิดความพึงพอใจหากหนังสืออ่านเพิ่มเติมมีประสิทธิภาพแล้วหนังสืออ่านเพิ่มเติมก็มีคุณค่าที่จะนำไปใช้กับผู้เรียน

การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพกระทำได้โดยประเมินพฤติกรรมออกเป็น 2 ประเภท คือ พฤติกรรมต่อเนื่อง (กระบวนการ) และพฤติกรรมขั้นสุดท้าย (ผลลัพธ์) โดยกำหนดว่าประสิทธิภาพเป็น E_1 (ประสิทธิภาพของกระบวนการ) E_2 (ประสิทธิภาพของผลลัพธ์)

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2537, น.490-491) ประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมจะกำหนดเป็นเกณฑ์ที่ครุฑาคหมายว่าผู้เรียนจะเปลี่ยนพฤติกรรมเป็นที่พึงพอใจ โดยกำหนดให้เป็นเปอร์เซ็นต์ของผลการทดสอบหลังเรียนของผู้เรียนทั้งหมดครูจะเป็นผู้พิจารณาความพึงพอใจ โดยปกติเนื้อหาที่เป็นความรู้ ความจำ มักตั้งไว้ 80/80, 85/85 หรือ 90/90 ส่วนเนื้อหาที่เป็นทักษะหรือที่ศึกษาอาจตั้งไว้ต่ำกว่านี้ เช่น 75/75 เป็นต้น

สรุปได้ว่า ลักษณะของหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่ดีจะต้องเป็นเรื่องสั้นๆ มีหลายรูปแบบเรียนเพียงเรื่องเดียวไปบทเรียนนั้นๆ มีคำอธิบายที่ชัดเจน ใช้ภาษาที่ง่าย ใช้เวลาเรียนไม่นานเกินไป คำศัพท์ที่ใช้เรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้และสามารถเรียนได้ด้วยตนเอง รูปแบบของหนังสืออ่านเพิ่มเติม ต้องอาศัยการศึกษาอย่างต่อเนื่อง ดังนั้นการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมจะต้องสร้างให้เหมาะสมตามกระบวนการในการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดสำหรับผู้เรียน ดังนั้น ในการเรียนนอกจากจะมีหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่ดีแล้วครูยังจำเป็นที่จะต้องศึกษาเทคนิค วิธีการ ขั้นตอนในการเรียนการสอน เพื่อให้การใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมต่างๆ มีประสิทธิภาพมากที่สุดอันจะส่งผลให้ผู้เรียนได้มีพัฒนาทักษะต่าง ๆ ได้อย่างเต็มที่

การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ความหมายและจุดมุ่งหมายของการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Academic Achievement) หมายถึง คุณลักษณะ รวมถึงความรู้ ความสามารถของบุคคลอันเป็นผลมาจากการเรียนการสอน หรือ คือ มวลประสบการณ์ทั้งปวงที่บุคคลได้รับจากการเรียนการสอนทำให้บุคคลเกิดการเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรมในด้านต่างๆของสมรรถภาพทางสมอง

จุดมุ่งหมายของการวัดผลสัมฤทธิ์ จึงเป็นการตรวจสอบระดับความสามารถของสมรรถภาพทางสมองของบุคคลว่า เรียนแล้วรู้อะไรบ้างและมีความสามารถด้านใดมากน้อยเท่าไร เช่น มีพฤติกรรมด้านความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์และการประเมินค่ามากน้อยอยู่ในระดับใด ซึ่งเป็นการวัด 2 องค์ประกอบ ตามจุดมุ่งหมายและลักษณะของวิชาที่เรียน คือ

1. การวัดผลด้านการปฏิบัติ เป็นการตรวจสอบความรู้ความสามารถทางการปฏิบัติ โดยให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง ให้เห็นเป็นผลงานปรากฏออกมา ทำให้สามารถสังเกตและวัดได้ เช่น วิชาศิลปะศึกษา พลศึกษา งานช่าง เป็นต้น การวัดแบบนี้จึงต้องวัดโดยใช้ “ข้อสอบภาคปฏิบัติ” (Performance Test) ซึ่งการประเมินผลจะพิจารณาที่วิธีปฏิบัติ (Procedure) และผลงานที่ปฏิบัติ (Product)

2. การวัดด้านเนื้อหา เป็นการตรวจสอบความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเนื้อหาวิชา (Content) รวมถึงพฤติกรรมความสามารถในด้านต่างๆ อันเป็นผลมาจากการเรียนการสอนมีวิธีการวัดได้ 2 ลักษณะ คือ

2.1 การสอบแบบปากเปล่า (Oral Test) การสอบแบบนี้มักจะกระทำเป็นรายบุคคล ซึ่งเป็นการสอบที่ต้องดูแลเฉพาะอย่างยิ่ง เช่น การสอบอ่านฟังเสียง การสอบสัมภาษณ์ ที่ต้องการดูการใช้ถ้อยคำในการตอบคำถาม รวมทั้งการแสดงความคิดเห็นและบุคลิกภาพต่างๆ เช่น การสอบปริญาณิพนธ์ ที่ต้องการวัดความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่ทำ ตลอดจนแง่มุมต่างๆ การสอบปากเปล่าสามารถวัดได้ละเอียดลึกซึ้งและคำถามสามารถเปลี่ยนแปลงหรือเพิ่มเติมได้ตามที่ต้องการ

2.2 แบบไม่จำกัดคำตอบ (Free Response Type) ได้แก่ การสอบวัดที่ใช้ข้อสอบแบบอัตนัยหรือความเรียง (Essay Type) นั้นเอง

2.3 แบบจำกัดคำตอบ (Fixed Response) เป็นการสอบที่กำหนดขอบเขตของคำตอบที่จะให้ตอบหรือกำหนดคำตอบมาให้เลือก มีรูปแบบของคำถาม-คำตอบอยู่ 4 รูปแบบ คือ แบบเลือกทางใดทางหนึ่ง (Alternative) แบบจับคู่ (Matching) แบบเติมคำ (Completion) และแบบเลือกคำตอบ (Multiple Choice)

การวัดผลสัมฤทธิ์ด้านเนื้อหาโดยการเขียนตอบนั้น เป็นที่นิยมแพร่หลายในโรงเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการสอบวัด เรียกว่า “ข้อสอบสัมฤทธิ์ผล” หรือ “แบบทดสอบสัมฤทธิ์ผล” นั่นเอง

ประเภทของการทดสอบสัมฤทธิ์ผล

การทดสอบสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของผู้เรียนสามารถกระทำได้ 2 ลักษณะ คือ การทดสอบแบบอิงกลุ่มหรือการวัดผลแบบอิงกลุ่ม (Norm Referenced Measurement) กับ การทดสอบแบบอิงเกณฑ์หรือการวัดผลแบบอิงเกณฑ์ (Criterion Referenced Measurement) การสอบทั้ง 2 แบบนี้มีคุณลักษณะที่สำคัญ ดังต่อไปนี้

1. การทดสอบแบบอิงกลุ่มหรือการวัดผลแบบอิงกลุ่ม (Norm Referenced Measurement) เป็นการทดสอบหรือการวัดที่เกิดจากแนวความเชื่อในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล ที่ว่าความสามารถของบุคคลใดๆ ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งนั้นไม่เท่ากัน บางคนมีความสามารถเด่น บางคนมีความสามารถด้อยและส่วนใหญ่จะมีความสามารถระดับปานกลาง การกระจายของความสามารถของบุคคลถ้านำมาเขียนกราฟจะมีลักษณะคล้ายๆ โค้งรูประฆัง หรือที่เรียกว่า โค้งปกติ (Normal Curve) ดังนั้น การทดสอบแบบนี้จึงยึดคนส่วนใหญ่เป็นเกณฑ์ในการเปรียบเทียบกับคะแนนผลการสอบของบุคคลเทียบกับบุคคลอื่นๆ ในกลุ่ม คะแนนมีความหมายก็ต่อเมื่อนำไปเปรียบเทียบกับคะแนนของบุคคลอื่นที่ทดสอบด้วย ข้อสอบฉบับเดียวกัน จุดมุ่งหมายของการทดสอบแบบนี้ก็เพื่อกระจายบุคคลทั้งกลุ่มไปตามความสามารถของแต่ละบุคคล นั่นก็คือ คนที่มีความสามารถสูงจะได้คะแนนสูง คนที่มีความสามารถด้อยก็จะได้คะแนนลดหลั่นลงมาจากจนถึงคะแนนที่ต่ำสุด

2. การทดสอบแบบอิงเกณฑ์หรือการวัดผลแบบอิงเกณฑ์ (Criterion Referenced Measurement) ยึดมั่นในเรื่องการเรียนเพื่อรอบรู้ กล่าวคือ ยึดหลักการว่าในการเรียนการสอนนั้นจะต้องมุ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมด ประสบความสำเร็จในการเรียนแม้ว่าผู้เรียนจะมีลักษณะที่แตกต่างกันก็ตาม แต่ทุกคนควรได้รับการส่งเสริมให้พัฒนาไปจนถึงขีดความสามารถสูงสุดของตน โยอาใจใช้เวลาที่แตกต่างกันในแต่ละบุคคล ดังนั้น การทดสอบแบบอิงเกณฑ์จึงมีการกำหนดเกณฑ์ขึ้นแล้วนำผลการสอบวัดของแต่ละบุคคลเทียบกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ไม่ได้มีการนำไปเปรียบเทียบกับบุคคลอื่นๆ ในกลุ่ม ความสำคัญของการทดสอบแบบนี้จึงขึ้นอยู่กับที่การกำหนดเกณฑ์ (Criterion) เป็นสำคัญ เกณฑ์ หมายถึง กลุ่มของพฤติกรรมที่ได้กำหนดไว้ในแต่ละรายวิชาตามจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนแต่ละพบทหรือแต่ละหน่วยการเรียนของรายวิชานั้นๆ ซึ่งอาจเป็นจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม (Behavioral Objective) หรือกลุ่มของพฤติกรรม (Domain of Behavior) ก็ได้ จุดมุ่งหมายของการสอบแบบนี้จึงเป็นการตรวจสอบดูว่าใครเรียนได้ถึงเกณฑ์ และใครยังเรียนไม่ถึงเกณฑ์ควรได้รับการปรับปรุงแก้ไขต่อไป

ประโยชน์ของการวัดผลแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์

สุภาพ วาดเขียน (2525, น.144) กล่าวว่า การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในด้านต่างๆดังนี้

1. ใช้สำรวจทั่ว ๆ ไป เกี่ยวกับตำแหน่งและการเรียนในโรงเรียนเมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ปกติ ทำให้เข้าใจนักเรียนได้ดีขึ้น
2. ด้านการแนะแนวและประเมินค่าเกี่ยวกับการสอบตกของแต่ละบุคคล จุดอ่อนและจุดเด่นของแต่ละบุคคล การปรับปรุงการสอน เมื่อทราบถึงความผิดพลาดซ้ำซากที่เกิดขึ้นกับนักเรียนอันเนื่องมาจากครู
3. ด้านการจัดกลุ่มนักเรียน ความสามารถสูง ปานกลาง และต่ำหรือจัดแยกประเภทเรียนเร็ว ปานกลางและเรียนช้า เป็นการช่วยจัดโปรแกรมการเรียนของทั้งโรงเรียนไปด้วย
4. ช่วยในการวิจัยทางการศึกษา เปรียบเทียบกับผลการเรียนในวิชาที่ทำการสอนแตกต่างกัน โดยใช้แบบทดสอบมาตรฐานเป็นเครื่องมือวัด

ชวาล แพรัตกุล (2522, น.123-138) กล่าวถึงคุณลักษณะของแบบทดสอบที่ดีไว้ 10 ประการ ดังต่อไปนี้

1. มีคุณภาพด้านความเที่ยงตรง (Validity) หมายถึง คุณสมบัติที่จะทำให้ผู้ใช้บรรลุถึงวัตถุประสงค์ แบบทดสอบที่มีความเที่ยงตรงสูง คือ แบบทดสอบทำหน้าที่วัดสิ่งที่เราจะวัดได้อย่างถูกต้องตามความมุ่งหมาย กล่าวคือ แบบทดสอบนั้นสามารถวัดได้สอดคล้องกับเนื้อหาวิชาและครอบคลุมตามพฤติกรรมที่กำหนดในตารางวิเคราะห์หลักสูตรหรือตามจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมที่กำหนดไว้ในเนื้อหาแต่ละหน่วยได้อย่างครบถ้วน ความเที่ยงตรงแบ่งออกเป็น 4 ลักษณะ ดังนี้

- 1.1 ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity)
- 1.2 ความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง (Construction Validity)
- 1.3 ความเที่ยงตรงตามสภาพ (Concurrent Validity)
- 1.4 ความเที่ยงตรงเชิงทำนาย (Predict Validity)

2. มีความยุติธรรม (Fair) หมายถึง ข้อคำถามของข้อสอบไม่มีช่องทางแนะให้เด็กฉลาดใช้ไหวพริบเดาได้ถูกต้อง ไม่เปิดโอกาสให้คนเกียจคร้านที่ไม่คู่ควรตอบได้

3. มีการถามลึก (Searching) วัดความลึกซึ้งของวิทยาการตามแนวตั้งมากกว่าที่จะวัดตามแนวกว้างว่ารู้มากน้อยเพียงใดนั่นคือ ไม่ถามเพียงความรู้ ความจำตามตำราแต่ต้องถามถึงความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์และการประเมินค่า

4. มีลักษณะช่วยเป็นเชิงอย่าง (Exemplary) คำถามมีลักษณะท้าทายเชิญชวนให้คิด เด็กสอบแล้วมีความอยากรู้เรื่องราวให้กว้างขวางยิ่งขึ้นและข้อสอบควรถามถึงสิ่งที่จะนำไปเป็นแบบอย่างที่ดีเพราะผู้สอบมีโอกาสที่จะเรียนรู้จากข้อสอบได้
5. มีลักษณะเฉพาะเจาะจง (Definite) หมายถึง ข้อสอบนั้นจะต้องประกอบด้วยคำถามที่มีความชัดเจน ไม่คลุมเครือจนผู้สอบตีความหมายกันไปคนละอย่าง
6. มีความเป็นปรนัย (Objectivity) หมายถึง คุณลักษณะ 3 ประการ ได้แก่
 - 6.1 แจ่มชัดในความหมายของคำถาม
 - 6.2 แจ่มชัดในวิธีการตรวจสอบหรือมาตรฐานการให้คะแนน
 - 6.3 แจ่มชัดในการแปลความหมายของคะแนน
7. มีประสิทธิภาพ (Efficiency) คือ สามารถให้คะแนนที่เที่ยงตรงและเชื่อถือได้มากที่สุดโดยใช้เวลา แรงงานและเงินทุนในการสร้างข้อสอบที่ประหยัดที่สุด
8. มีความยากพอเหมาะ (Difficulty) หมายถึง ข้อสอบจะต้องไม่ยากเกินไปและง่ายเกินไป
9. มีอำนาจจำแนก (Discrimination) หมายถึง ข้อสอบต้องประกอบด้วยคำถามที่สามารถแยกเด็กออกเป็นประเภทๆ ได้ทุกระดับตั้งแต่อ่อนสุดจนถึงเก่งสุด
10. มีคุณภาพด้านความเชื่อมั่น (Reliability) หมายถึง ข้อสอบนั้นสามารถให้คะแนนได้คงที่แน่นอน ไม่ผันแปรไม่ว่าจะนำข้อสอบนั้นไปสอบวัดกี่ครั้งก็ตาม

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ยุทธศิลป์ เข้มเจริญ (2536, บทคัดย่อ) ศึกษาการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง การอนุรักษ์ป่าไม้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดมโนรม อ.ศรีราชา จ.ชลบุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2535 จำนวน 60 คน กลุ่มละ 30 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้คือ หนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง การอนุรักษ์ป่าไม้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การอนุรักษ์ป่าไม้ ผลการวิจัย พบว่า 1. หนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง การอนุรักษ์ป่าไม้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นผ่านการประเมินของผู้ทรงคุณวุฒิให้ใช้เป็นหนังสืออ่านเพิ่มเติมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังการอ่านหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง การอนุรักษ์ป่าไม้สูงกว่าก่อนการอ่านหนังสืออ่านเพิ่มเติมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3. วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่อ่านหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง การอนุรักษ์ป่าไม้สูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้อ่านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สุริยา ศรีโกคา (2537, บทคัดย่อ) ศึกษาการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง การอนุรักษ์น้ำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2536 โรงเรียนวัดคอนทอง อ.เมือง จ.ฉะเชิงเทรา จำนวน 60 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้คือ หนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง การอนุรักษ์น้ำและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การอนุรักษ์น้ำ ผลการวิจัยพบว่า 1.ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การอนุรักษ์น้ำหลังการอ่านหนังสืออ่านเพิ่มเติมของกลุ่มทดลองสูงกว่าก่อนอ่านหนังสืออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2.ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองที่ได้อ่านหนังสือเพิ่มเติมสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ไม่ได้อ่านหนังสืออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สมปอง นิธิสกุลกาญจน์ (2538, บทคัดย่อ) ศึกษาการพัฒนาหนังสืออ่านการ์ตูน ชุณนิทานพื้นบ้านภาคใต้ เพื่อใช้ประกอบการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนคลองขุด อ.ทุ่งสง จ.นครศรีธรรมราช จำนวน 30 คน เป็นกลุ่มควบคุม ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ได้แก่ หนังสือการ์ตูนชุณนิทานพื้นบ้านภาคใต้และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยกลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุม

กัญชลิลา กล้วยกลาง (2539, บทคัดย่อ) ได้สร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง สิ่งแวดล้อมของจังหวัดสุโขทัยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ประชากรที่ใช้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/2 โรงเรียนบ้านลานหอย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2539 สังกัดสำนักงานการประถม อ.บ้านด่านลานหอย จ.สุโขทัย จำนวน 25 คน เครื่องมือที่ใช้ได้แก่ หนังสืออ่านเพิ่มเติม แบบทดสอบจำนวน 20 ข้อ และแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อหนังสืออ่านเพิ่มเติม ผลการวิจัยพบว่า หนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง สิ่งแวดล้อมของจังหวัดสุโขทัย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพโดยมีคะแนนเฉลี่ยทดสอบหลังเรียนสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยทดสอบก่อนเรียนและความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง สิ่งแวดล้อมของจังหวัดสุโขทัย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อยู่ในระดับดีมาก

ลักขณา รอดสน (2540, บทคัดย่อ) ได้สร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมเกี่ยวกับภูมิปัญญาชาวบ้าน “เรือ...สายน้ำ...และชีวิตชาวปทุมธานี” กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนคณะราษฎร์บำรุงปทุมธานี จำนวน 40 คน เครื่องมือที่ใช้ คือ หนังสืออ่านเพิ่มเติมเกี่ยวกับภูมิปัญญาชาวบ้าน “เรือ...สายน้ำ...และชีวิตชาวปทุมธานี” แบบสอบถามผู้เชี่ยวชาญด้านการพัฒนาหนังสือและครูผู้สอนวิชาสังคมศึกษา แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง “เรือ...สายน้ำ...และชีวิตชาวปทุมธานี” ของนักเรียนและแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อหนังสืออ่าน

เพิ่มเติม ผลการวิจัยพบว่า ผู้เชี่ยวชาญด้านภูมิปัญญาชาวบ้านประเมินคุณภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมว่าเนื้อหาสาระถูกต้องเป็นส่วนใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 97.4 ผู้เชี่ยวชาญด้านการพัฒนาหนังสือและครูผู้สอนตั้งคมศึกษาประเมินคุณภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมอยู่ในระดับดี นักเรียนมีความคิดเห็นต่อหนังสืออ่านเพิ่มเติมอยู่ในระดับดีและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนก่อนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

อมรรัตน์ เริงหอม (2541) ได้พัฒนาหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง วันสำคัญของไทย กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นครูสอนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต จำนวน 52 คน และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 52 ห้องเรียน ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2539 สังกัดสำนักงานประถมศึกษา อำเภอศรีสงคราม จังหวัดนครพนม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นครูผู้สอนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต จำนวน 10 คน และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 10 ห้องเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ หนังสืออ่านเพิ่มเติมจำนวน 6 เล่ม ได้แก่ เรื่อง วันแม่แห่งชาติ วันลอยกระทง วันพ่อแห่งชาติ วันขึ้นปีใหม่ วันเด็กแห่งชาติ และวันสงกรานต์ แบบสอบถามความคิดเห็นของครูผู้สอนเกี่ยวกับหนังสืออ่านเพิ่มเติมและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการวิจัยพบว่า หนังสืออ่านเพิ่มเติมที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อโนมา ไม้หอม (2542, บทคัดย่อ) ได้สร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมเพื่อส่งเสริมสุขภาพที่ดีของวัยรุ่น เรื่อง “สร้างเสน่ห์ด้วยการกิน” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านยาวิ-ห้วยโป่ง จังหวัดเพชรบูรณ์ กลุ่มประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านยาวิ-ห้วยโป่ง จังหวัดเพชรบูรณ์ จำนวน 33 คน เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ หนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง “สร้างเสน่ห์ด้วยการกิน” แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนเรียนและหลังเรียน แบบฝึกหัดระหว่างเรียน แบบสอบถามความคิดเห็นสำหรับผู้เชี่ยวชาญ ครูผู้สอนวิชาสุขศึกษาและนักเรียน ผลการวิจัยพบว่า หนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง “สร้างเสน่ห์ด้วยการกิน” มีประสิทธิภาพ 80.43/80.13 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนด้วยหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่สร้างขึ้นสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับหนังสือที่สร้างขึ้น อยู่ในระดับมากที่สุดในทุกด้านรวมทั้งผู้เชี่ยวชาญและครูผู้สอนวิชาสุขศึกษาให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับหนังสืออ่านเพิ่มเติมอยู่ในระดับดีมากในทุกด้าน

ศศิพร สมบูรณ์ทรัพย์ (2542) ได้พัฒนาหนังสืออ่านเพิ่มเติม ชุด ป่า:ห้องเรียนชีวิต สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ซึ่งหนังสือที่พัฒนาขึ้นนี้ได้ครอบคลุมเนื้อหาเกี่ยวกับป่าไม้ ลักษณะการเขียนเป็นรูปแบบบันเทิงคดี มีรูปภาพประกอบและได้นำไปทดลองใช้กับ

นักศึกษา วิทยาลัยเทคนิคดอนเมือง เพื่อศึกษาว่านักศึกษาสามารถรับความรู้เกี่ยวกับป่าไม้จากเรื่องที่อ่านได้มากน้อยเพียงใด รวมทั้งศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาต่อหนังสือ นอกจากนี้หนังสือเล่มนี้ยังผ่านการประเมินคุณภาพของผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ ผลการวิจัยพบว่า 1. คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษากลุ่มทดลองหลังการอ่านหนังสือเพิ่มเติมสูงกว่าคะแนนก่อนการอ่านหนังสือเพิ่มเติมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2. คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองหลังการอ่านหนังสืออ่านเพิ่มเติมสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3. หนังสืออ่านเพิ่มเติมได้รับการประเมินคุณภาพจากผู้ทรงคุณวุฒิอยู่ในระดับดีมากและนักศึกษามีความพึงพอใจอยู่ในระดับดีมากเช่นกัน

งานวิจัยต่างประเทศ

ลาร์ริก (Larrick, 1964, p.137) ได้ศึกษาความสนใจในการอ่านของเด็กอายุระหว่าง 8-10 ปี พบว่า เด็กวัยนี้สนใจการอ่านการ์ตูนมากถึงร้อยละ 90 ของเด็กทั้งหมดที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

แอสเลย์ (Ashley, 1970, p.428-432) ได้วิจัยเรื่อง ความสนใจในการอ่านและเอกภพภาพในการอ่านของนักเรียนเกรด 4-7 พบว่า เรื่องที่นักเรียนชอบเป็นอันดับแรก คือ เรื่องลึกลับ มหัศจรรย์ ร่องลงมา ได้แก่ เรื่องเกี่ยวกับการผจญภัย ผี การ์ตูน ขำขัน นิยายวิทยาศาสตร์และเรื่องสัตว์ ส่วนเรื่องที่ไม่ชอบมากที่สุด คือ เรื่องเกี่ยวกับความรัก ส่วนมากเป็นนักเรียนชายเกรด 5 เรื่องที่ไม่ชอบรองลงมาก็คือ เรื่องกีฬา คำประพันธ์และสงคราม โดยเฉพาะเรื่องสงคราม นักเรียนที่ไม่ชอบเป็นนักเรียนหญิงเกรด 4-7

บันดี (Bundy, 1983, p.68-A) ได้ทำการศึกษาพัฒนาการด้านความชอบในการอ่านของนักเรียนเกรด 4-6 ผลปรากฏว่านักเรียนเกรด 4 และ 6 ชอบอ่านเรื่องประวัติศาสตร์และวิทยาศาสตร์ ได้แก่ เรื่องเกี่ยวกับความลึกลับ การผจญภัย นักเรียนหญิงชอบเรื่องงานฝีมือ เทพนิยาย โคลงกลอน ชีวิตประวัติ สัตว์ และเรื่องตลก ในขณะที่นักเรียนชายชอบเรื่องเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์และกีฬา

แอทกินสัน (Atkinson, 2001, Abstract) ได้ศึกษาการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรการเรียนหรือวิธีสอน ไปใช้ในการสอนอ่านและเขียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-6 โดยการวิเคราะห์จากประวัติการสอน การคิดและผลสะท้อนกลับของการเปลี่ยนแปลงของครูประจำการ 12 คน และวิเคราะห์การตอบสนองของครูในช่วงปลายศตวรรษที่ 70 ถึงปลายศตวรรษที่ 80 และถึงกลางศตวรรษที่ 90 และจากการสัมภาษณ์ครู ผลการศึกษาพบว่า ครูเห็นคุณค่าของความรู้ที่เกิดจากการปฏิบัติการสอนจริงมากกว่าการใช้ทฤษฎี เมื่อทำการสอนอ่านและเขียน 2.ครูเห็นคุณค่าของความรู้ที่เกิดจากการปฏิบัติสอนจริง 3. ประสบการณ์ที่ต่างกันมีอิทธิพลมากที่สุดในการปฏิรูปการสอน 4. ครูมีความเชื่อเกี่ยวกับการสอนอ่านและเขียน เกี่ยวกับความรู้ในปัจจุบัน โดยมีการสรุปหลักการและนำมาใช้ 5. ครูยังไม่สามารถบรรยายการเปลี่ยนแปลงทฤษฎีการสอนภาษา ความสามารถในการ

อ่านออกเสียงได้ ซึ่งไม่สามารถนำมาเชื่อมโยงการสอนอ่านและเขียน ส่วนใหญ่บรรยายเฉพาะการเปลี่ยนรูปแบบการสอนเท่านั้น 6. ครูมีการเปลี่ยนแปลงเฉพาะในส่วนที่ตนเองมีความสามารถ ในการปฏิบัติได้และคิดว่าสิ่งทีนำไปประสบความสำเร็จในระดับหนึ่ง 7. ครูใช้ประสบการณ์เดิมเป็น แหล่งนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงแนวความคิดและการสอน โดยมีบางส่วนอาศัยความร่วมมือจากเพื่อน ครูและนักเรียน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมวิชาดนตรี เรื่อง “ดนตรีไทยในประเทศไทย” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาษาวิทยา จังหวัดสมุทรปราการ มีวิธีการดำเนินการศึกษาตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. ประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาษาวิทยา จังหวัดสมุทรปราการที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554 จำนวน 202 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาษาวิทยาจังหวัดสมุทรปราการที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554 จำนวน 30 คน ได้จากการสุ่มโดยใช้เกณฑ์ร้อยละ 15 ของกลุ่มประชากรทั้งหมด

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. หนังสืออ่านเพิ่มเติมวิชาดนตรี เรื่อง “ดนตรีไทยในประเทศไทย” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาษาวิทยา จังหวัดสมุทรปราการ
2. แบบทดสอบระหว่างเรียนวิชาดนตรี เรื่อง “ดนตรีไทยในประเทศไทย” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาษาวิทยา จังหวัดสมุทรปราการ
3. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาดนตรี เรื่อง “ดนตรีไทยในประเทศไทย” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาษาวิทยา จังหวัดสมุทรปราการ

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

1. การสร้างและพัฒนาหนังสืออ่านเพิ่มเติมวิชาดนตรี เรื่อง “ดนตรีไทยในประเทศไทย” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาษาวิทยา จังหวัดสมุทรปราการ มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

1.1 ศึกษาหลักสูตรกลุ่มสาระศิลปะตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เกี่ยวกับรายละเอียดของเนื้อหา จุดประสงค์การเรียนรู้ ความคิดรวบยอดและหลักการสำคัญ

1.2 ศึกษาหนังสือแบบเรียนและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับเครื่องดนตรีไทยของกระทรวงศึกษาธิการและเอกสารที่เกี่ยวข้องอื่นๆ

1.3 ศึกษาคู่มือครู สำหรับใช้ควบคู่กับหนังสืออ่านเพิ่มเติมวิชาดนตรี เรื่อง “ดนตรีไทยในประเทศไทย” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาษาวิทยา จังหวัดสมุทรปราการ

1.4 ศึกษาวิธีการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.5 สร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม โดยคัดกรองเนื้อหา กระบวนการมาจากหนังสือและเอกสารเกี่ยวกับดนตรีไทย

1.6 สร้างจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมให้สอดคล้องกับเนื้อหา

1.7 สร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมวิชาดนตรี เรื่อง “ดนตรีไทยในประเทศไทย” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาษาวิทยา จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 1 เล่ม 3 บทเรียน ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1.7.1 บทที่ 1 ประวัติดนตรีไทย

1.7.1.1 ประวัติดนตรีไทยในสมัยสุโขทัย

1.7.1.2 ประวัติดนตรีไทยในสมัยอยุธยา

1.7.1.3 ประวัติดนตรีไทยในสมัยกรุงธนบุรี

1.7.1.4 ประวัติดนตรีไทยในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์

1.7.2 บทที่ 2 เครื่องดนตรีไทย

1.7.2.1 คุณลักษณะทางกายภาพ การกำเนิดเสียงและลักษณะของเสียง วิธีการบรรเลงและการเก็บดูแลรักษาของเครื่องดนตรีไทยประเภทเครื่องดีด

1.7.2.2 คุณลักษณะทางกายภาพ การกำเนิดเสียงและลักษณะของเสียง วิธีการบรรเลงและการเก็บดูแลรักษาของเครื่องดนตรีไทยประเภทเครื่องตี

1.7.2.3 คุณลักษณะทางกายภาพ การกำเนิดเสียงและลักษณะของเสียง วิธีการบรรเลงและการเก็บดูแลรักษาของเครื่องดนตรีไทยประเภทเครื่องดี

1.7.2.4 คุณลักษณะทางกายภาพ การกำเนิดเสียงและลักษณะของเสียง วิธีการบรรเลงและการเก็บดูแลรักษาของเครื่องดนตรีไทยประเภทเครื่องเป่า

1.7.3 บทที่ 3 วงดนตรีไทย

1.7.3.1 รูปแบบและลักษณะของวงดนตรีไทยประเภทวงปี่พาทย์

1.7.3.2 รูปแบบและลักษณะของวงดนตรีไทยประเภทวง

เครื่องสาย

1.7.3.3 รูปแบบและลักษณะของวงดนตรีไทยประเภทวงมโหรี

1.8 นำหนังสืออ่านเพิ่มเติมวิชาดนตรี เรื่อง “ดนตรีไทยในประเทศไทย” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาชีวศึกษา จังหวัดสมุทรปราการ ที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน๗ท่านที่มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับดนตรีไทยและการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมตรวจสอบแก้ไขและปรับปรุงข้อบกพร่องเกี่ยวกับความยากง่ายของภาษา คำชี้แจงและกิจกรรมรูปแบบของหนังสืออ่านเพิ่มเติมและความชัดเจนของตัวหนังสือ

1.9 นำหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขเรียบร้อยแล้ว ไปประเมินคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ที่มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับดนตรีไทยและการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม ซึ่งในการประเมินคุณภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติม ผู้วิจัยใช้แบบประเมินโดยแบ่งการประเมินเป็น 3 ด้านดังนี้ 1. ด้านเนื้อหาและการนำเสนอ 2. ด้านภาษาและตัวอักษร 3. ด้านรูปภาพ

การประเมินเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ โดยกำหนดค่าระดับ ความคิดเห็นแต่ละช่วงคะแนนมีความหมาย ดังนี้

5	หมายถึงมีคุณภาพเหมาะสมมากที่สุด
4	หมายถึงมีคุณภาพเหมาะสมมาก
3	หมายถึงมีคุณภาพเหมาะสมปานกลาง
2	หมายถึงมีคุณภาพเหมาะสมน้อย
1	หมายถึงมีคุณภาพเหมาะสมน้อยที่สุด

การให้ความหมายใช้การแปลความหมายของคะแนน จากช่วงของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายชื่อ ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาดและบุญส่ง นิลแก้ว.2535:23-24)

คะแนนเฉลี่ย 4.51 – 5.00 หมายถึง	มีคุณภาพเหมาะสมในระดับมากที่สุด
คะแนนเฉลี่ย 3.51 – 4.50 หมายถึง	มีคุณภาพเหมาะสมในระดับมาก

คะแนนเฉลี่ย 2.51 – 3.50 หมายถึง	มีคุณภาพเหมาะสมในระดับปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย 1.50 – 2.50 หมายถึง	มีคุณภาพเหมาะสมอยู่ในระดับน้อย
คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 1.50 หมายถึง	มีคุณภาพเหมาะสมอยู่ในระดับน้อยที่สุด

การวิจัยครั้งนี้ใช้เกณฑ์ 3.51 – 5.00 เป็นเกณฑ์ตัดสินว่าผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นว่หนังสืออ่านเพิ่มเติมวิชาดนตรี เรื่อง “ดนตรีไทยในประเทศไทย” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาษาวิทยา จังหวัดสมุทรปราการ มีคุณภาพเหมาะสมที่จะนำไปทดลองหาประสิทธิภาพต่อไป

1.10 นำหนังสืออ่านเพิ่มเติมวิชาดนตรี เรื่อง “ดนตรีไทยในประเทศไทย” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาษาวิทยา จังหวัดสมุทรปราการ ที่ผ่านการประเมินคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญและได้รับการปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับเนื้อหาวิชา เวลา และข้อคำถามในกิจกรรมไปทดลองสอนกับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 10 คน เพื่อดูความเหมาะสมและข้อบกพร่อง โดยการสัมภาษณ์ จากนั้นนำผลที่ได้มาปรับปรุงแก้ไข

1.11 นำหนังสืออ่านเพิ่มเติมวิชาดนตรี เรื่อง “ดนตรีไทยในประเทศไทย” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาษาวิทยา จังหวัดสมุทรปราการ ที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับเนื้อหาวิชา เวลา และข้อคำถามในกิจกรรมแล้วในครั้งที่ 1 ไปทดลองสอนกับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 15 คน เพื่อดูความเหมาะสมและข้อบกพร่อง โดยการสัมภาษณ์ จากนั้นนำผลที่ได้มาปรับปรุงแก้ไขอีกครั้งก่อนนำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

1.12 นำหนังสืออ่านเพิ่มเติมวิชาดนตรี เรื่อง “ดนตรีไทยในประเทศไทย” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาษาวิทยา จังหวัดสมุทรปราการ ที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขเรียบร้อยแล้วไปทดลองใช้กับผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาษาวิทยา จังหวัดสมุทรปราการที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน โดยผู้วิจัยชี้แจงวิธีการใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมให้กับผู้เรียน โดยผู้วิจัยคอยสังเกตและบันทึกข้อบกพร่อง

1.13 นำผลที่ได้มาหาประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง “ดนตรีไทยในประเทศไทย” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาษาวิทยา จังหวัดสมุทรปราการ ดำเนินการโดยให้นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน ทำแบบทดสอบท้ายบทเรียนในแต่ละบทเรียนและทำแบบทดสอบหลังเรียนจนจบทุกบทเรียนจากนั้นหาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบท้ายบทเรียนในแต่ละบทเรียนกับคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบหลังเรียน โดยคิดเป็นร้อยละ แล้วนำผลที่ได้มาเปรียบเทียบเพื่อหาประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง “ดนตรีไทยในประเทศไทย” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาษาวิทยา จังหวัดสมุทรปราการ

2. การสร้างแบบทดสอบระหว่างเรียนและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผู้วิจัยดำเนินการสร้างแบบทดสอบระหว่างเรียนและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพื่อใช้วัดความสามารถทางการเรียนเรื่อง คนตรีไทยในประเทศไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

2.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบระหว่างเรียนและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จากเอกสารเรื่องเกณฑ์การให้คะแนน (Scoring Rubrics) เอกสารการสร้างเครื่องมือรวบรวมข้อมูลสำหรับการศึกษาค้นคว้า เอกสารประเมินผลการเรียน (กระทรวงศึกษาธิการ.2545 ก: 1-113) และศึกษาการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ จากนั้นกำหนดจุดประสงค์และพฤติกรรมที่ต้องการวัดให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

2.2 สร้างแบบทดสอบระหว่างเรียนและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ชนิดเลือกตอบ แบบ 4 ตัวเลือก โดยสร้างให้สอดคล้องกับพฤติกรรมที่ต้องการวัด

2.3 นำแบบทดสอบระหว่างเรียนและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญซึ่งเป็นชุดเดียวกับที่ประเมินหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง “คนตรีไทยในประเทศไทย” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1 โรงเรียนอาษาวิทยา จังหวัดสมุทรปราการ เพื่อตรวจสอบหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบโดยพิจารณาจากค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับพฤติกรรมที่ต้องการวัด (IOC) แล้วคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่า 0.5

2.4 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาษาวิทยา จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 40 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง

2.5 นำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์รายข้อ หากค่าความยากง่าย (p) 0.20 – 0.51 และค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ 0.2 ขึ้นไป จำนวน 20 ข้อ

2.6 นำแบบทดสอบที่คัดเลือกไว้มาหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตร KR-20 ของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน

2.7 นำแบบทดสอบระหว่างเรียนและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษากับกลุ่มตัวอย่างเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียนหลังจากเรียนด้วยหนังสืออ่านเพิ่มเติมวิชาดนตรี เรื่อง “คนตรีในประเทศไทย” และพัฒนาหาประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมวิชาดนตรี เรื่อง “คนตรีไทยใน

ประเทศไทย” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาชีวศึกษาจังหวัดสมุทรปราการ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้วิจัยนำหนังสือขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญและขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากทางมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยาไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน เพื่อ ขอความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบเครื่องมือและให้กับทางโรงเรียนอาชีวศึกษาจังหวัดสมุทรปราการเพื่อขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล

2. ดำเนินการทดลองโดยใช้แผนการศึกษาค้นคว้าแบบ One group t-test design (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ, 2542, น.248-249) ตามลำดับขั้นตอนดังนี้

2.1 ปฐมนิเทศ ชี้แจง จุดประสงค์ต่างๆและวิธีการปฏิบัติการใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาชีวศึกษา จังหวัดสมุทรปราการที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง พร้อมกับแจกหนังสืออ่านเพิ่มเติมวิชาดนตรี เรื่อง “ดนตรีไทยในประเทศไทย” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1 โรงเรียนอาชีวศึกษา จังหวัดสมุทรปราการ

2.2 ทำการทดลองโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมวิชาดนตรี เรื่อง “ดนตรีไทยในประเทศไทย” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาชีวศึกษาจังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 30 คน โดยใช้กับนักเรียน 1 คนต่อ 1 เล่ม เมื่อนักเรียนเรียนจบในแต่ละบทเรียนให้นักเรียนทำแบบทดสอบท้ายเล่ม

2.3 ทำการทดสอบหลังเรียนโดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เมื่อสิ้นสุดการเรียนด้วยหนังสืออ่านเพิ่มเติมวิชาดนตรี เรื่อง “ดนตรีไทยในประเทศไทย” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาชีวศึกษาจังหวัดสมุทรปราการ นำคะแนนที่ได้จากการทดสอบ ระหว่างเรียนและหลังเรียนมาทำการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐาน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. การวิเคราะห์หาค่าความเที่ยงตรงของหนังสืออ่านเพิ่มเติม แบบทดสอบระหว่างเรียน แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

2. วิเคราะห์ค่าความยาก-ง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบระหว่างเรียนและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3. วิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบระหว่างเรียนและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้วิธีของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder Richardson) โดยใช้สูตร KR-20

4. หาประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมวิชาดนตรี เรื่อง “ดนตรีไทยในประเทศไทย” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาชีวศึกษาจังหวัดสมุทรปราการ โดยหาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนที่ได้จากการทดสอบหลังเรียนจบในแต่ละบทเรียนกับคะแนนทดสอบหลังเรียนจบทุกบทเรียน โดยคิดคะแนนเป็นร้อยละ จากนั้นนำผลที่ได้มาเปรียบเทียบหาประสิทธิภาพ

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน

1.1 ร้อยละ (Percentage)

$$P = \frac{f}{n} \times 100$$

เมื่อ P แทน ค่าร้อยละ หรือ เปอร์เซนต์

f แทน ความถี่ที่ต้องการแปลงให้เป็นร้อยละ

n แทน จำนวนความถี่ทั้งหมด

1.2 ค่าเฉลี่ย (Mean)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{n}$$

เมื่อ \bar{X} แทน ค่าเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดในกลุ่ม

n แทน จำนวนคะแนนในกลุ่ม

1.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

$$S.D. = \sqrt{\frac{n\sum x^2 - (\sum x)^2}{n-1}}$$

เมื่อ S.D. แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

x แทน คะแนนแต่ละค่า

n แทน จำนวนคะแนนของกลุ่มตัวอย่าง

\sum แทน ผลรวม

2. สถิติที่ใช้ในการหาประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติม

2.1 การหาประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมวิชาดนตรี เรื่อง “ดนตรีไทยในประเทศไทย” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาษาวิทยาจังหวัดสมุทรปราการ โดยใช้สูตร E_1/E_2 ดังนี้ (เสาวนีย์ สิกขบัณฑิต, 2528, น.56-57)

จากสูตร

$$\text{โดย } E_1 = \frac{\frac{E_1}{E_2} \left(\frac{\sum X}{n} \right)}{A} \times 100$$

เมื่อ E_1 แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการที่จัดไว้ในบทเรียนคิดเป็นร้อยละจากคะแนนระหว่างเรียน

$\sum X$ แทน คะแนนของแบบฝึกหัดทุกชุดรวมกัน

A แทน คะแนนเต็มของแบบฝึกหัดทุกชุดรวมกัน

N แทน จำนวนผู้เรียนทั้งหมด

$$E_2 = \frac{\left(\frac{\sum Y}{n} \right)}{B} \times 100$$

เมื่อ E_2 แทน ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ในบทเรียนคิดเป็นร้อยละจากแบบทดสอบหลังเรียน

$\sum Y$ แทน คะแนนรวมของแบบทดสอบหลังเรียน

B แทน คะแนนเต็มของแบบทดสอบหลังเรียน

N แทน จำนวนผู้เรียนทั้งหมด

3. สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

3.1 หาความเที่ยงตรง (Validity) ของเนื้อหาที่จะนำมาทำเป็นหนังสืออ่านเพิ่มเติม แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้สูตรดัชนีความสอดคล้อง

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์
 $\sum R$ แทน ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเนื้อหาวิชา
 N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญเนื้อหาวิชาทั้งหมด

3.2 การหาค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยคำนวณจากสูตรดังนี้ (ณัฐพงษ์ เจริญทิพย์.2542:215)

$$P = \frac{(R_H + R_L)}{(N_H + N_L)}$$

เมื่อ P แทน ค่าความยากง่ายของคำถามแต่ละข้อ
 R_H แทน จำนวนนักเรียนกลุ่มสูงที่ตอบถูกในแต่ละข้อ
 R_L แทน จำนวนนักเรียนกลุ่มต่ำที่ตอบถูกในแต่ละข้อ
 N_H แทน จำนวนนักเรียนกลุ่มสูงที่ทำข้อสอบนั้นทั้งหมด
 N_L แทน จำนวนนักเรียนกลุ่มต่ำที่ทำข้อสอบนั้นทั้งหมด

$$r = \frac{R_H - R_L}{N_H}$$

เมื่อ r แทน ค่าอำนาจจำแนก
 R_H แทน จำนวนนักเรียนกลุ่มสูงที่ตอบถูกในแต่ละข้อ
 R_L แทน จำนวนนักเรียนกลุ่มต่ำที่ตอบถูกในแต่ละข้อ
 N_H แทน จำนวนนักเรียนกลุ่มสูงที่ทำข้อสอบนั้นทั้งหมด

3.3 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้สูตร KR-20ของคูเคอร์ ริชาร์ดสัน (ณัฐตพงษ์ เจริญทิพย์, 2542, น.228)

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum pq}{S_t^2} \right]$$

- เมื่อ r_{tt} แทน ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
 n แทน จำนวนข้อของแบบทดสอบ
 p แทน สัดส่วนของผู้ทำถูกในแต่ละข้อ (จำนวนคนที่ทำถูก/จำนวนคนทั้งหมด)
 q แทน สัดส่วนของผู้ทำผิดในแต่ละข้อ (จำนวนคนที่ทำผิด/จำนวนคนทั้งหมด)
 S_t^2 แทน คะแนนความแปรปรวนของแบบทดสอบ

4. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

4.1 การทดสอบสมมติฐานข้อที่ 2 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนจากการเรียนด้วยหนังสืออ่านเพิ่มเติม ใช้สถิติ t – test for dependent samples ดังนี้

$$t = \frac{\bar{d} - d_0}{\frac{S_d}{\sqrt{n}}}$$

- เมื่อ t แทน ค่าสถิติทดสอบของการทดสอบสมมติฐาน
 \bar{d} แทน ค่าเฉลี่ยของค่าแตกต่างของคะแนนที่เข้าคู่กัน
 d_0 แทน ค่าคงที่
 S_d แทน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของค่าคงที่
 n แทน จำนวนนักเรียนเข้าสอบ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
2. การวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล การแปลความหมายข้อมูล เพื่อความเข้าใจที่ตรงกัน ผู้วิจัยได้กำหนดคสัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

X	แทน	ค่าเฉลี่ย
N	แทน	จำนวนของนักเรียน
S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
T	แทน	สถิติทดสอบที่ใช้พิจารณาในการแจกแจงแบบ t
*	แทน	ค่าความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
E1	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการ
E2	แทน	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์

การวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 วิเคราะห์หาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เรียนรู้จากหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง “ดนตรีไทยในประเทศไทย” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาษาวิทยา จังหวัดสมุทรปราการ โดยใช้สถิติร้อยละ t -test (Dependent Samples)

ตอนที่ 2 วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง “ดนตรีไทยในประเทศไทย” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาษาวิทยา จังหวัดสมุทรปราการ โดยใช้สถิติร้อยละ และค่าเฉลี่ยเปรียบเทียบกับเกณฑ์ 80/80

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 วิเคราะห์หาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เรียนรู้จากหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง “ดนตรีไทยในประเทศไทย” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาษาวิทยา จังหวัดสมุทรปราการ โดยใช้สถิติร้อยละ t -test (Dependent Samples)

ตารางที่ 3 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากการทดสอบก่อนเรียนและการทดสอบหลังเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	คะแนนเต็ม	ผลการสอบ				\bar{d}	t	p
		ก่อนเรียน		หลังเรียน				
		\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.			
ภาพรวม	20	8.50	1.04	17.63	1.10	9.13	30.220*	.000

* นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 3 พบว่า คะแนนการทดสอบก่อนเรียนของนักเรียนที่ยังไม่ได้ผ่านกระบวนการเรียนด้วย หนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง “ดนตรีไทยในประเทศไทย” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาษาวิทยา จังหวัดสมุทรปราการ โดยรวมเฉลี่ย 8.50 จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 42.50 และคะแนนการทดสอบหลังเรียนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง “ดนตรีไทยในประเทศไทย” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาษาวิทยา จังหวัดสมุทรปราการ โดยรวมเฉลี่ย 17.63 จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 88.15

ตอนที่ 2 วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง “ดนตรีไทยในประเทศไทย” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาษาวิทยา จังหวัดสมุทรปราการ โดยใช้สถิติ ร้อยละและค่าเฉลี่ย เปรียบเทียบกับเกณฑ์ 80/80 ดังแสดงผลตามตารางที่ 4

ตารางที่ 4 แสดงผลการผ่านเกณฑ์การประเมินของนักเรียนที่เรียนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง “ดนตรีไทยในประเทศไทย” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

โรงเรียนอาษาวิทยา จังหวัดสมุทรปราการ

คนที่	คะแนนย่อยระหว่างเรียน			คะแนนระหว่างเรียน (30 คะแนน)	คะแนนหลังเรียน (20 คะแนน)
	บทที่ 1 (10 คะแนน)	บทที่ 2 (10 คะแนน)	บทที่ 3 (10 คะแนน)		
1	8	7	9	24	18
2	7	9	9	25	17
3	9	8	9	26	16
4	8	9	9	26	17
5	9	8	7	24	18
6	8	9	7	24	17
7	9	7	9	25	19
8	9	9	8	26	17
9	7	9	9	25	19
10	9	9	8	26	18
11	9	7	9	25	16
12	7	9	9	25	18
13	7	8	7	23	17
14	7	8	9	24	18
15	8	9	9	26	17
16	7	9	9	25	18
17	9	7	9	25	19
18	7	7	8	22	19
19	8	7	9	24	18

ตารางที่ 4 (ต่อ)

คนที่	คะแนนย่อยระหว่างเรียน			คะแนนระหว่างเรียน (30 คะแนน)	คะแนนหลังเรียน (20 คะแนน)
	บทที่ 1 (10 คะแนน)	บทที่ 2 (10 คะแนน)	บทที่ 3 (10 คะแนน)		
20	9	7	9	25	16
21	8	9	7	24	17
22	9	9	8	26	19
23	9	9	7	25	17
24	9	9	9	27	19
25	7	9	8	24	19
26	9	9	7	25	18
27	7	9	9	25	19
28	9	8	7	24	17
29	8	9	9	26	17
30	9	7	9	25	15
รวม	245	249	251	746	529
เฉลี่ย	8.16	8.30	8.36	24.87	17.63
ร้อยละ	81.16	83.00	83.60	82.90	88.15

จากตารางที่ 4 พบว่า

1. ผลการประเมินแบบทดสอบระหว่างเรียนบทที่ 1 เรื่อง ประวัติคนตรีไทย จำนวนนักเรียนทั้งหมด 30 คน ผ่านเกณฑ์การประเมินแบบทดสอบ คิดเป็นร้อยละ 81.16
2. ผลการประเมินแบบทดสอบระหว่างเรียนบทที่ 2 เรื่อง เครื่องดนตรีไทย จำนวนนักเรียนทั้งหมด 30 คน ผ่านเกณฑ์การประเมินแบบทดสอบ คิดเป็นร้อยละ 83.00
3. ผลการประเมินแบบทดสอบระหว่างเรียนบทที่ 3 เรื่อง วงดนตรีไทย จำนวนนักเรียนทั้งหมด 30 คน ผ่านเกณฑ์การประเมินแบบทดสอบ คิดเป็นร้อยละ 83.60

4. ผลการประเมินแบบทดสอบระหว่างเรียนจากการเรียนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง ดนตรีไทยในประเทศไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาชีวศึกษา จังหวัดสมุทรปราการ ทั้ง 3 บทเรียน คิดเป็นร้อยละ 82.90

5. ผลการประเมินแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากการเรียนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง ดนตรีไทยในประเทศไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาชีวศึกษา จังหวัดสมุทรปราการ คิดเป็นร้อยละ 88.15

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล จากนักเรียน 30 คน สามารถผ่านเกณฑ์การประเมินแบบทดสอบระหว่างเรียนจากการเรียนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง ดนตรีไทยในประเทศไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาชีวศึกษา จังหวัดสมุทรปราการ ทั้ง 3 บทเรียน คิดเป็นร้อยละ 82.90 และนักเรียนที่ผ่านการประเมินแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากการเรียนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง ดนตรีไทยในประเทศไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาชีวศึกษา จังหวัดสมุทรปราการ คิดเป็นร้อยละ 88.15 ดังนั้นหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง ดนตรีไทยในประเทศไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาชีวศึกษา จังหวัดสมุทรปราการที่สร้างขึ้นจึงมีประสิทธิภาพ ตัวแรกเป็น 82.90 และตัวหลัง คือ 88.15 ซึ่งประสิทธิภาพของบทเรียนมัลติมีเดีย สูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนดไว้ ดังนั้นหนังสืออ่านเพิ่มเติมนี้ จึงมีความเหมาะสมที่จะนำไปใช้ในการเรียนการสอนในเรื่องดนตรีไทยในประเทศไทยในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนอาชีวศึกษา จังหวัดสมุทรปราการ ได้

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมวิชาดนตรี เรื่อง “ดนตรีไทยในประเทศไทย” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาษาวิทยาจังหวัดสมุทรปราการ มีวัตถุประสงค์ในการวิจัย ดังนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเมื่อเรียนด้วยหนังสืออ่านเพิ่มเติมวิชาดนตรี เรื่อง “ดนตรีไทยในประเทศไทย” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาษาวิทยา จังหวัดสมุทรปราการ โดยเปรียบเทียบกับก่อนเรียนและหลังเรียน

2. เพื่อพัฒนาหนังสืออ่านเพิ่มเติมวิชาดนตรี เรื่อง “ดนตรีไทยในประเทศไทย” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาษาวิทยา จังหวัดสมุทรปราการ ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

การศึกษาในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนอาษาวิทยา จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 30 คน ได้มาโดยการสุ่มโดยใช้เกณฑ์ร้อยละ 15 ของประชากรทั้งหมดระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ ทำการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554 จำนวน 5 คาบ คาบละ 60 นาที เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลประกอบด้วย หนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง “ดนตรีไทยในประเทศไทย” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาษาวิทยาจังหวัดสมุทรปราการ แบบทดสอบระหว่างเรียน และแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง “ดนตรีไทยในประเทศไทย” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาษาวิทยาจังหวัดสมุทรปราการ มีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง “ดนตรีไทยในประเทศไทย” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาษาวิทยาจังหวัดสมุทรปราการ ที่พัฒนาขึ้นมีค่าเท่ากับ 82.90/88.15

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง “ดนตรีไทยในประเทศไทย” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาษาวิทยาจังหวัดสมุทรปราการ พบว่ามีประเด็นที่ควรนำมาอภิปราย ดังนี้

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง “ดนตรีไทยในประเทศไทย” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาษาวิทยาจังหวัดสมุทรปราการ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก การสอนด้วยหนังสืออ่านเพิ่มเติมซึ่งมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน มีผลต่อการพัฒนาให้นักเรียนมีความสามารถในการเรียนรู้เกี่ยวกับดนตรีไทยเพิ่มมากขึ้น ทั้งนี้เพราะการเรียนด้วยหนังสืออ่านเพิ่มเติมเป็นกิจกรรมการเรียนที่แตกต่างจากการเรียนตามปกติที่นักเรียนเคยเรียนมาแล้ว มีการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลายในแต่ละเล่ม มีการกำหนดจุดประสงค์ไว้ชัดเจน โดยคำนึงถึงจิตวิทยาในการเรียนรู้ เปิดโอกาสให้นักเรียนประสบความสำเร็จ เป็นแรงจูงใจภายนอก ส่งเสริมให้นักเรียนสนใจศึกษาหนังสืออ่านเพิ่มเติมมากขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ อิมใจ เรือนเพชร (2533, บทคัดย่อ) ได้สร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง “ขางพารา” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง “ขางพารา” ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนบุคพังงาวิทยาคม จังหวัดพังงา จำนวน 40 คน พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังอ่านด้วยหนังสืออ่านเพิ่มเติมสูงกว่าก่อนการเรียนด้วยหนังสืออ่านเพิ่มเติม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง “ดนตรีไทยในประเทศไทย” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาษาวิทยาจังหวัดสมุทรปราการ ที่พัฒนาขึ้นมีค่าเท่ากับ 82.90/88.15 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก ผู้วิจัยได้ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน หลักสูตรสถานศึกษาของโรงเรียน ดำเนินการวิเคราะห์หลักสูตร สาระการการเรียนรู้ แล้วนำไปจัดทำเป็นหนังสืออ่านเพิ่มเติม โดยได้ผ่านผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบ ปรับปรุงแก้ไข ทั้งทางด้านสื่อการเรียนการสอน ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และด้านการวัดผลและการประเมินผล นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้นำหนังสืออ่านเพิ่มเติมไปทดลองใช้ก่อนแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปใช้จริง จึงทำให้หนังสืออ่านเพิ่มเติมมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้เนื้อหาที่ใช้ในการเรียนไม่ยากกับการทำความเข้าใจ สามารถนำไปใช้ในการศึกษาที่ระดับสูงขึ้นไปและประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ ผู้เรียนเกิดความสนุกสนานในการร่วมกิจกรรมสามารถเรียนรู้ได้อย่างมีความสุข สอดคล้องกับงานวิจัยของลักขณา รอดสน (2540, บทคัดย่อ) ที่ศึกษาการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมเกี่ยวกับภูมิปัญญาชาวบ้าน “เรือ...สายน้ำ...และชีวิตชาว

ปทุมธานี” กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนคณะราษฎร์บำรุงปทุมธานี จำนวน 40 คน เครื่องมือที่ใช้ คือ หนังสืออ่านเพิ่มเติมเกี่ยวกับภูมิปัญญาชาวบ้าน “เรือ...สายน้ำ....และชีวิตชาวปทุมธานี” แบบสอบถามผู้เชี่ยวชาญด้านการพัฒนาหนังสือและครูผู้สอนวิชาสังคมศึกษา แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง “เรือ...สายน้ำ....และชีวิตชาวปทุมธานี” ของนักเรียนและแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อหนังสืออ่านเพิ่มเติม ผลการวิจัยพบว่าผู้เชี่ยวชาญด้านภูมิปัญญาชาวบ้านประเมินคุณภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมว่าเนื้อหาสาระถูกต้องเป็นส่วนใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 97.4 ผู้เชี่ยวชาญด้านการพัฒนาหนังสือและครูผู้สอนสังคมศึกษาประเมินคุณภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมอยู่ในระดับดี นักเรียนมีความคิดเห็นต่อหนังสืออ่านเพิ่มเติมอยู่ในระดับดีและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนก่อนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. จากการศึกษาครั้งนี้พบว่าประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ จึงเป็นแนวทางหนึ่งสำหรับการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีที่จะนำไปพิจารณาเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนวิชาดนตรีในเรื่องอื่นๆ
2. ในการจัดทำหนังสืออ่านเพิ่มเติมต้องศึกษาหลักสูตร เรียงลำดับเนื้อหาเพื่อกำหนดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสนใจและตอบสนองในการเรียนตลอดเวลาซึ่งจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ของผู้เรียน
3. วิชาดนตรีเป็นวิชาที่ต้องเน้นทักษะหลายด้านเช่น การฟัง การอ่าน การปฏิบัติฉะนั้นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาดนตรีครูผู้สอนควรมีการจัดเตรียมสื่อการสอนให้เหมาะสมและหลากหลายมากขึ้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ เรื่อง “ดนตรีไทย” ด้วยหนังสืออ่านเพิ่มเติมกับวิธีสอนแบบอื่น เช่น การสอนโดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน เป็นต้น
2. ควรพัฒนาหนังสืออ่านเพิ่มเติมโดยสามารถเลือกเนื้อหาหรือกิจกรรมที่เหมาะสมสำหรับนักเรียนที่มีสติปัญญาแตกต่างกัน
3. การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยซึ่งเรียนจบสาขาดนตรีมาโดยตรงและได้สร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมโดยผ่านกระบวนการหาประสิทธิภาพมาเป็นอย่างดี ในการวิจัยครั้งต่อไปอาจศึกษาทางเลือกที่ให้

ครูที่ไม่มีความรู้เรื่องดนตรี หรือ ครูที่ไม่ได้จบสาขาดนตรี นำไปทดลองใช้ และเปรียบเทียบ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่าจะมีความแตกต่างจากครูที่จบสาขาดนตรีมากน้อยเพียงใด

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. (2544). **มาตรฐานสู่ความสำเร็จ หลักสูตรการประเมินผลและแผนปฏิบัติการ.**
กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- . (2545). **คู่มือพัฒนาสื่อการเรียนรู้ ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544.**
กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). **พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545.** กรุงเทพฯ : พริกหวานกราฟฟิค.
- กฤตติกา สุขกิจ. (2547). **การพัฒนาคู่มือสำหรับผู้ปกครองในการเลือกหนังสือเด็ก.** วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษา มหาวิทยาลัย สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยบูรพา.
- กัญชลิทา กลวียกลาง. (2539). **การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง “สิ่งแวดล้อมของจังหวัดสุโขทัย” สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.** วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยสิ่งแวดล้อมศึกษาไทย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- จินตนา ไบกายูชี. (2534). **การจัดทำหนังสือสำหรับเด็ก.** กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- ฉวีวรรณ คูหาภินันท์. (2527). **รายงานการวิจัยเรื่อง การทำหนังสือสำหรับเด็ก.** กรุงเทพฯ : ศิลปาบรรณการ
- ฉัตรศิริ ปิยพิมลสิทธิ์. (2544). **เกณฑ์การให้คะแนน (Scoring Rubrics).** ค้นเมื่อวันที่ 1 มิถุนายน 2554 จาก <http://www.watpon.com>.
- ชวาล คูพิพัฒน์. (2533). **กว่าจะมาเป็นเล่มหนังสืออันหลากหลาย.** หนังสือ, 1(1), 69 – 74, กันยายน – ตุลาคม.
- ชวาล แพร่ตกุล. (2533). **เทคนิคการเขียนข้อสอบ.** (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา.
- ชัยยงค์ พรมวงษ์. (2537). **เทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา.** (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ยูไนเต็ดโปรดักชั่น.
- ณรงค์ ทองปาน. (2526). **การสร้างหนังสือสำหรับเด็ก.** กรุงเทพฯ : หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมศึกษาธิการ.
- ณัฐพงษ์ เจริญพิทย์. (2526). **วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย.** พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก.
- . (2542). **การวัดผลการเรียนวิทยาศาสตร์.** กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ถวัลย์ มาศจรัส. (2520). **คู่มือการเขียนหนังสือสำหรับค้นคว้าตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน.** กรุงเทพฯ : สถาบันส่งเสริมการพัฒนาการอ่านการเขียนแห่งประเทศไทย.

- ธีระชัย ปุณณโชติ. (2532). การสร้างผลงานทางวิชาการเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บันลือ พฤกษ์วัน. (2521). วรรณกรรมสำหรับเด็ก. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- . (2533). วรรณกรรมสำหรับเด็ก. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- บุญชม ศรีสะอาดและบุญส่ง นิลแก้ว. (2535). การอ้างอิงประชากรเมื่อใช้เครื่องมือแบบมาตราส่วน
ประมาณค่ากับกลุ่มตัวอย่าง. การวัดผลการศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒมหาสารคาม,
3(1),23 – 24 .
- บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์. (2545). การวัดประเมินการเรียนรู้ เอกสารประกอบการสอนนิชาวัตผล 401.
กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ปราณี เขียงทอง. (2526). วรรณกรรมสำหรับเด็ก. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- เผชญิ กิจระการ. (2529). ดัชนีประสิทธิผล. มหาสารคาม:มหาวิทยาลัยสารคาม.
- พรเพ็ญ ประทุมศิริ. (2531). “ปัญหาการใช้หลักสูตรกลุ่มงานและพื้นฐานอาชีพที่กำลังรอการแก้ไข”.
สารพัฒนาหลักสูตร,80(80),29 -30.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2530). การสร้างและพัฒนาแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์. กรุงเทพฯ :
สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ยุทธศิลป์ แยมเจริญ. (2536). การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง “การอนุรักษ์ป่าไม้” สำหรับชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาการประถมศึกษา
มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ลมุล รัตนากร. (2529). การเขียนและการแปลหนังสือสำหรับวัยรุ่น. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. (2542). การวัดด้านจิตพิสัย. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- ลักขณา รอดสน. (2540). การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมเกี่ยวกับภูมิปัญญาชาวบ้านเรื่อง “เรือ...
สายน้ำ...และชีวิตชาวปทุมธานี”. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอน
ภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- วิริยะ ลีริสีห. (2524). การเขียนเรื่องสำหรับเด็ก. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- . (2537). การสร้างสรรค์วรรณกรรมสำหรับเด็กและเยาวชน. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- ศศิพร สมบูรณ์ทรัพย์. (2542). การพัฒนาใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมชุด ป่า: ห้องเรียนชีวิต สำหรับ
นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง. วิทยานิพนธ์ปริญญาเศรษฐศาสตร์
มหาบัณฑิต สาขาสิ่งแวดล้อมศึกษา คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.

- ศลใจ วิบูลกิจ. (2534). ความสัมพันธ์ระหว่างเทคนิคการประสานงานของศึกษานิพนธ์อำเภอเขต
การศึกษา 3. ปรินิพนธ์ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา.
- ศิริวรรณ วรรณสุทธิ. (2545). การพัฒนาบทเรียนสำเร็จรูปแบบเส้นตรง เรื่อง แรง กลุ่มสร้างเสริม
ประสบการณ์ชีวิตชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. รายงานการศึกษาค้นคว้าอิสระ กศ.ม.มหาสารคาม :
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ศูนย์พัฒนาหนังสือ.(กระทรวงศึกษาธิการ). (2531). การส่งเสริมและพัฒนาการ์ตูนไทย.
กรุงเทพฯ : กรมการศาสนา.
- สมปอง นิธิสกุลกาญจน์. (2538). การพัฒนาหนังสือการ์ตูนชุดนิทานพื้นบ้านภาคใต้ เพื่อใช้
ประกอบการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทย. วิทยานิพนธ์ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต
สาขาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สวัสดิ์ เรื่องพิเศษ. (2527). หนังสือสำหรับเด็ก.ชลบุรี”ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์.
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.(2545ก). แผนการศึกษาแห่งชาติ (พ.ศ.2545 – 2559)
ฉบับสรุป.กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- . (2545ข). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542.และที่แก้ไขเพิ่มเติม(ฉบับที่ 2)
พ.ศ. 2545. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- สุทธิลักษณ์ อัมพันวงศ์. (2534). การใช้บริการห้องสมุดและการเขียนค้นคว้า. กรุงเทพฯ :
ไทยวัฒนาพานิช.
- สุโท เจริญสุข. (2519). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : แพร่พิทยา.
- สุนันทา รัตนกรไพบูลย์. (2538). ความพึงพอใจและข้อเสนอแนะในการสร้างความพึงพอใจ
ในการปฏิบัติงานของข้าราชการในสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
งานนิพนธ์ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สุพัตรา ชุมเกต. (2524). วรรณกรรมสำหรับเด็กและวัยรุ่น. นครปฐม : ภาควิชาพื้นฐานการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สุภาพ วาดเขียน. (2525). มาตรการและประเมินผลพฤติกรรม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุริยา ศรีโกคา. (2537). การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง “การอนุรักษ์น้ำ” สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
วิทยานิพนธ์ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาประถมศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา.
- เสาวนีย์ สิกขาบัณฑิต. (2528). เทคโนโลยีทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาครุศาสตร์
อุตสาหกรรมและ วิทยาศาสตร์สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.

- ไสว คุณโน. (2546). การพัฒนาแผนการสอนโดยใช้หนังสือภาพการ์ตูนสี่ประกอบการสอน เรื่อง “ความอดทน ความซื่อสัตย์สุจริตและความมีสัมมาคารวะ” ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- หทัย ดันหยง. (2525). การผลิตหนังสือสำหรับเด็ก. พิษณุโลก : แผนกเอกสารและการพิมพ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก.
- อโนมา ไม้หอม. (2542). การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง “สร้างเสน่ห์ด้วยการกิน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านยาวิ – ห้วยโป่ง จ. เพชรบูรณ์. วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- อมรรัตน์ เชิงหอม. (2541). การพัฒนาหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องวันสำคัญของไทย กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาการประถมศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- อิมใจ เรือนเพชร. (2533). การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง “ayangpaha” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ กศ.บ. ชลบุรี:มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน.
- Atkinsom,L.E. (2001). “What I’ m doing is really working in the language arts with the kids”: Teacher Knowledge teacher change, and the construction of teaching practice for Reading and writing. Cnada: The University of Manitoba.
- Ashley, L.F. (1997). **Childern ‘ s reading interests and individualized reading.** Elementary English. 8 : 428-432.
- Bundy, B.A. (1983). **The development of a survey to ascertain the reading preferences of fourth ,fifth and sixth graders.** Dissertation Abstracts International, 1 : 68-A.
- Davis,K. (1997). **Human behavior at work, organization behavior** (5th ed.).New York: McGraw –Hill.
- Good, C. V. (1973). **Dictionary of Education.** 2nd ed. New York : McGraw-Hill.
- Kulsheshta, I. (1972). **Supplementary readers preparation and evaluation.** New Delhi : National Council of Education, Research and Training.
- Larrick, N., (1964). **A parent, s guide to children, s reading.** New York : Pocket Books.

ภาคผนวก ก
รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

1. นายประวิทย์ ขาวปลื้ม
กศ.ม. สาขามานุษยวิทยาราชภัฏวิทยา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
ตำแหน่ง ผู้อำนวยการสำนักศิลปะและวัฒนธรรม
มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
2. ผศ. สายสุนีย์ หะหวัง
กศ.ม. สาขามานุษยวิทยาราชภัฏวิทยา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
ตำแหน่ง รองคณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
3. นางอริยา วิทยารัตน์
กศ.บ. สาขาคุรุศึกษาศาสตร์ (ดนตรีไทย)
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
ตำแหน่ง ครูชำนาญการพิเศษ
โรงเรียนปลุกจิต กรุงเทพมหานคร

ภาคผนวก ข
หนังสือราชการ

ที่ ศษ ๐๕๖๔.๑๔/๑๓๘

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
๑๐๖๑ ถนนอิสรภาพ แขวงศิริบุญชัย
เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร ๑๐๖๐๐

๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๖

เรื่อง เรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน นางอริยา วิทยารัตน์

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม จำนวน ๑ ชุด

เนื่องด้วย นายกฤษณะ ทองอยู่ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขา
ดนตรี(ดนตรีศึกษา) มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษา
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมวิชาดนตรี เรื่อง ดนตรีไทยในประเทศไทย สำหรับ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนอโยธยาวิทยา จังหวัดสมุทรปราการ” โดยมีคณะกรรมการ ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ ดังนี้

๑. รองศาสตราจารย์ ดร.มนัส วัฒนไชยยศ ประธานกรรมการ
๒. ผู้ช่วยศาสตราจารย์บรรจง ชลวิโรจน์ กรรมการ

ในการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้ นักศึกษาจำเป็นต้องตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity)
ของเครื่องมือ เพื่อให้ได้เครื่องมือที่สมบูรณ์ที่สุด ทางบัณฑิตศึกษาได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ
มีความรู้ความสามารถทางด้านการทำวิจัยเป็นอย่างดี จึงขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบ
ความตรงเชิงเนื้อหาของเครื่องมือดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์แก่นักศึกษาดังกล่าวจะเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อาวีวรรณ เอี่ยมสะอาด)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐-๒๕๔๓๓-๗๐๐๐ ต่อ ๑๘/๑๐, ๑๘/๑๓

ที่ ศท ๐๕๖๔.๑๔/๓๓๖

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

๑๐๖๑ ถนนอิสรภาพ แขวงทวีบุรี

เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร ๑๐๖๐๐

๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๖

เรื่อง เรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน นายประวิทย์ ขาวปลื้ม

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม จำนวน ๑ ชุด

เนื่องด้วย นายกฤษณะ ทองอยู่ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขา
ดนตรี(ดนตรีศึกษา) มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษา
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมวิชาดนตรี เรื่อง ดนตรีไทยในประเทศไทย สำหรับ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนอาษาวิทยา จังหวัดสมุทรปราการ” โดยมีคณะกรรมการ ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ ดังนี้

๑. รองศาสตราจารย์ ดร.มนัส วัฒนไชยยศ ประธานกรรมการ
๒. ผู้ช่วยศาสตราจารย์บรรจง ชลวิโรจน์ กรรมการ

ในการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้ นักศึกษาจำเป็นต้องตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity)
ของเครื่องมือ เพื่อให้ได้เครื่องมือที่สมบูรณ์ที่สุด ทางบัณฑิตศึกษาได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ
มีความรู้ความสามารถทางด้านการทำวิจัยเป็นอย่างดี จึงขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบ
ความตรงเชิงเนื้อหาของเครื่องมือดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์แก่นักศึกษาด้วยจะเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อารีวรรณ เอี่ยมสะอาด)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐-๒๔๓๓-๗๐๐๐ ต่อ ๑๘๑๐, ๑๘๑๑

ที่ ศธ ๐๕๖๔.๑๔/๓๓๑

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
๑๐๖๑ ถนนอิสรภาพ แขวงหิรัญรูจี
เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร ๑๐๖๐๐

๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๖

เรื่อง เรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุณีย์ หะหวัง

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม จำนวน ๑ ชุด

เนื่องด้วย นายกฤษณะ ทองอยู่ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขา
ดนตรี(ดนตรีศึกษา) มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษา
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมวิชาดนตรี เรื่อง คนตรีไทยในประเทศไทย สำหรับ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนอาษาวิทยา จังหวัดสมุทรปราการ” โดยมีคณะกรรมการ ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ ดังนี้

๑. รองศาสตราจารย์ ดร.มนัส วัฒนไชยยศ ประธานกรรมการ
๒. ผู้ช่วยศาสตราจารย์บรรจง ชลวิโรจน์ กรรมการ

ในการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้ นักศึกษาจำเป็นต้องตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity)
ของเครื่องมือ เพื่อให้ได้เครื่องมือที่สมบูรณ์ที่สุด ทางบัณฑิตศึกษาได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ
มีความรู้ความสามารถทางด้านการทำงานวิจัยเป็นอย่างดี จึงขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบ
ความตรงเชิงเนื้อหาของเครื่องมือดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์แก่นักศึกษาดังกล่าวเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อาร์วิรรณ เอี่ยมสะอาด)

กณเบ็ดบัณฑิตวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐-๒๕๔๗๓-๗๐๐๐ ต่อ ๑๘๑๐, ๑๘๑๓

ที่ ศธ ๐๕๖๔.๑๔/๓๘๕

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
๑๐๖๑ ถนนอิสรภาพ แขวงหิรัญรูจี
เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร ๑๐๖๐๐

๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๖

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการ โรงเรียนอาษาวิทยา

เนื่องด้วย นายกฤษณะ ทองอยู่ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาศาสตรบัณฑิตสาขา
ดนตรี(ดนตรีศึกษา) มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การศึกษา
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมวิชาดนตรี เรื่อง ดนตรีไทยในประเทศไทย สำหรับ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนอาษาวิทยา จังหวัดสมุทรปราการ" โดยมีคณะกรรมการ ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ ดังนี้

1. รองศาสตราจารย์ ดร.มนัส วัฒนไชยผ ประธานกรรมการ
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์บรรจง ชลวิโรจน์ กรรมการ

การทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้ นักศึกษาที่ทำการวิจัยจำเป็นต้องใช้เครื่องมือในหน่วยงานของท่าน
ดังนั้นจึงใคร่ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล เพื่อนำข้อมูลไปประกอบการวิจัยให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาหวังว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านและขอขอบพระคุณมา ณ
โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อาวีวรรณ เอี่ยมสะอาด)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐-๒๕๔๗๑-๗๐๐๐ ต่อ ๑๘๑๐, ๑๘๑๓

ภาคผนวก ค
ผลการวิเคราะห์เครื่องมือ

ตารางแสดงค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ด้านเนื้อหาของหนังสืออ่านเพิ่มเติมวิชาดนตรี
เรื่อง ดนตรีไทยในประเทศไทยสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาษาวิทยา
จังหวัดสมุทรปราการ

เรื่องที่ประเมิน	คะแนนความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญคนที่			IOC	การแปลผล
	1	2	3		
1. เนื้อหาและการดำเนินเรื่อง					
ประวัติดนตรีไทย					
- เนื้อหามีความสอดคล้องกับ จุดประสงค์	1	1	1	1.00	ผ่าน
- ความถูกต้องของเนื้อหา	1	1	1	1.00	ผ่าน
- ความสอดคล้องของเนื้อหา	1	1	1	1.00	ผ่าน
- ความชัดเจนในการอธิบายเนื้อหา	1	1	1	1.00	ผ่าน
- ความเหมาะสมกับระดับชั้นเรียน	1	1	1	1.00	ผ่าน
- ความเหมาะสมเวลาเรียนกับเนื้อหา	1	1	1	1.00	ผ่าน
2. เนื้อหาและการดำเนินเรื่อง เครื่อง					
ดนตรีไทย					
- เนื้อหามีความสอดคล้องกับ จุดประสงค์	1	1	1	1.00	ผ่าน
- ความถูกต้องของเนื้อหา	1	0	1	0.66	ผ่าน
- ความสอดคล้องของเนื้อหา	1	1	1	1.00	ผ่าน
- ความชัดเจนในการอธิบายเนื้อหา	1	0	1	0.66	ผ่าน
- ความเหมาะสมกับระดับชั้นเรียน	1	1	1	1.00	ผ่าน
- ความเหมาะสมเวลาเรียนกับเนื้อหา	1	1	1	1.00	ผ่าน

ตารางแสดงค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ด้านเนื้อหาของหนังสืออ่านเพิ่มเติมวิชาดนตรี เรื่องดนตรีไทยในประเทศไทยสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาษาวิทยา จังหวัดสมุทรปราการ (ต่อ)

เรื่องที่ประเมิน	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่			IOC	การแปลผล
	1	2	3		
1. เนื้อหาและการดำเนินเรื่อง					
วงดนตรีไทย					
- เนื้อหามีความสอดคล้องกับจุดประสงค์	1	1	1	1.00	ผ่าน
- ความถูกต้องของเนื้อหา	1	1	0	0.66	ผ่าน
- ความสอดคล้องของเนื้อหา	1	1	1	1.00	ผ่าน
- ความชัดเจนในการอธิบายเนื้อหา	1	0	1	0.66	ผ่าน
- ความเหมาะสมกับระดับชั้นเรียน	1	1	1	1.00	ผ่าน
- ความเหมาะสมเวลาเรียนกับเนื้อหา	0	1	1	0.66	ผ่าน

ตารางสรุปการประเมินคุณภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมวิชาดนตรี เรื่องดนตรีไทยในประเทศไทย
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาษาวิทยาจังหวัดสมุทรปราการ

เรื่องที่ประเมิน	คะแนนความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญคนที่			ค่าเฉลี่ย	การแปลผล
	1	2	3		
1. ด้านเนื้อหาและการนำเสนอ					
1.1 ลำดับขั้นในการนำเสนอเนื้อหา	4	5	5	4.66	มากที่สุด
1.2 เนื้อหาสอดคล้องกับจุดประสงค์	5	4	4	4.33	มาก
1.3 ความถูกต้องและความชัดเจนของ เนื้อหา	4	5	4	4.33	มาก
1.4 มีความยากง่ายเหมาะสมกับผู้เรียน	4	4	5	4.33	มาก
1.5 ความสอดคล้องระหว่างเนื้อหา กับแบบทดสอบ	4	5	5	4.66	มากที่สุด
รวม	21	23	23	4.46	มาก
2. ด้านภาษาและตัวอักษร					
2.1 ภาษามีความถูกต้อง	4	4	4	4.00	มาก
2.2 สำนวนภาษาที่ใช้ชัดเจน เข้าใจง่าย	4	4	4	4.00	มาก
2.3 ความเหมาะสมของรูปแบบ ตัวอักษร	4	5	4	4.33	มาก
2.4 ความเหมาะสมของขนาดตัวอักษร	5	5	4	4.66	มากที่สุด
2.5 ความเหมาะสมของสีตัวอักษร	4	4	5	4.33	มาก
รวม	21	22	21	4.26	มาก

ตารางสรุปการประเมินคุณภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมวิชาดนตรี เรื่องดนตรีไทยในประเทศไทย
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาษาวิทยาจังหวัดสมุทรปราการ (ต่อ)

เรื่องที่ประเมิน	คะแนนความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญคนที่			ค่าเฉลี่ย	การแปลผล
	1	2	3		
1. ด้านรูปภาพ					
1.1 ความถูกต้องของภาพที่นำมาใช้	5	4	4	4.33	มาก
1.2 ภาพประกอบสอดคล้องกับเนื้อหา ที่นำเสนอ	4	5	5	4.66	มากที่สุด
1.3 การจัดวางตำแหน่งและขนาดของ ภาพ	4	4	4	4.00	มาก
1.4 ความเหมาะสมของรูปภาพในการ นำเสนอ	4	4	5	4.33	มาก
1.5 ความเหมาะสมของสีพื้นหลัง	4	5	4	4.33	มาก
รวม	21	23	23	4.33	มาก
รวม 3 ด้าน	63	68	67	4.35	มาก

ตารางแสดงค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง ดนตรี
ไทยในประเทศไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาษาวิทยาจังหวัดสมุทรปราการ

ข้อที่	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่			IOC	การแปลผล
	1	2	3		
1	1	1	1	1.00	ผ่าน
2	1	1	1	1.00	ผ่าน
3	1	1	1	1.00	ผ่าน
4	1	1	1	1.00	ผ่าน
5	1	1	0	0.66	ผ่าน
6	1	1	1	1.00	ผ่าน
7	1	1	1	1.00	ผ่าน
8	0	1	1	0.66	ผ่าน
9	1	1	1	1.00	ผ่าน
10	0	1	1	0.66	ผ่าน
11	1	1	1	1.00	ผ่าน
12	1	1	1	1.00	ผ่าน
13	0	1	1	0.66	ผ่าน
14	0	1	1	0.66	ผ่าน
15	1	1	1	1.00	ผ่าน
16	1	1	1	1.00	ผ่าน
17	1	0	1	0.66	ผ่าน
18	1	1	1	1.00	ผ่าน
19	1	1	1	1.00	ผ่าน
20	1	1	1	1.00	ผ่าน

ตารางแสดงค่าความยากง่าย (P) ค่าอำนาจจำแนก(r) และความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ เรื่องดนตรีไทยในประเทศไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาชีวศึกษาจังหวัดสมุทรปราการ

ข้อที่	R_H	R_L	N_H	N_L	P	R
1	33	15	50	50	0.48	0.36
2	18	4	50	50	0.22	0.28
3	24	14	50	50	0.38	0.20
4	20	7	50	50	0.27	0.26
5	27	11	50	50	0.38	0.32
6	22	5	50	50	0.27	0.34
7	29	13	50	50	0.42	0.32
8	31	18	50	50	0.49	0.26
9	32	12	50	50	0.44	0.40
10	36	15	50	50	0.51	0.42
11	24	9	50	50	0.33	0.30
12	29	7	50	50	0.36	0.44
13	18	4	50	50	0.22	0.28
14	27	6	50	50	0.33	0.42
15	23	11	50	50	0.34	0.24
16	23	7	50	50	0.30	0.32
17	27	15	50	50	0.42	0.24
18	27	10	50	50	0.37	0.34
19	32	12	50	50	0.44	0.40
20	31	9	50	50	0.40	0.44
ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบเท่ากับ 0.90						

ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบแบบปรนัย ใช้สูตร KR-20

$$r_n = \frac{k}{k-1} \left\{ 1 - \frac{\sum pq}{S_t^2} \right\}$$

$$r_n = \frac{20}{19} \left\{ 1 - \frac{4.85}{34.376} \right\}$$

$$r_n = .90$$

ตารางแสดงค่าร้อยละของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนจำนวน 30 คน จากการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมวิชาดนตรี เรื่องดนตรีไทยในประเทศไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาษาวิทยา จังหวัดสมุทรปราการ

คนที่	คะแนนจากการทดสอบแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(20คะแนน)		ร้อยละ	
			ก่อนเรียน	หลังเรียน
1	9	18	45.00	90.00
2	9	17	45.00	85.00
3	10	16	50.00	80.00
4	11	17	55.00	85.00
5	8	18	40.00	90.00
6	10	17	50.00	85.00
7	8	19	40.00	95.00
8	8	17	40.00	85.00
9	9	19	45.00	95.00
10	7	18	35.00	90.00
11	9	16	45.00	80.00
12	9	18	45.00	90.00
13	8	17	40.00	85.00
14	7	18	35.00	90.00
15	10	17	50.00	85.00
16	9	18	45.00	90.00
17	7	19	35.00	95.00
18	9	19	45.00	90.00
19	7	18	35.00	90.00
20	8	16	40.00	80.00

ตารางแสดงค่าร้อยละของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนจำนวน 30 คน จากการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมวิชาคณิต เรื่องคณิตไทยในประเทศไทย ไทยสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอาษาวิทยา จังหวัดสมุทรปราการ(ต่อ)

คนที่	คะแนนจากการทดสอบแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(20คะแนน)		ร้อยละ	
			ก่อนเรียน	หลังเรียน
21	7	17	35.00	85.00
22	8	19	40.00	95.00
23	10	17	50.00	85.00
24	8	19	40.00	95.00
25	9	19	45.00	95.00
26	8	18	40.00	90.00
27	9	19	45.00	95.00
28	8	17	40.00	85.00
29	8	17	40.00	85.00
30	8	15	40.00	75.00
$\sum x$	255	529	1275	2640
\bar{x}	8.50	17.63	42.50	88.15
S.D.	1.04	1.10	5.21	5.35

ภาคผนวก ง
แบบตอบรับการเผยแพร่บทความวิจัย

Articles Acceptance Correspondence
For publication in the Journal of the International Conference on Arts and
Cultures in Creative Economy,
Thailand University Art and Culture Network

Ref. 0530.41/ ๔๘๗

May 20th, 2014

The editorial staff of the Journal above has accepted the article titled :

Titled	A Study of Learning Achievement through Supplementary books Entitled Thai Music in Thailand for Matthayomsuksa 1 Students at Asawittaya School Samutprakarn Province
Written by	Mr.Kritsana Thongyou
For publication	Journal of the International Conference on Arts and Cultures in Creative Economy, Thailand
Due out on	June 1-2, 2014

(Asst.Prof.Dr.Songkoon Chantachon)
Chief Editor Journal of the International
Conference on Arts and Cultures

**A STUDY OF LEARNING ACHIEVEMENT THROUGH
SUPPLEMENTARY BOOKS ENTITLED THAI MUSIC IN
THAILAND
FOR MATTHAYOMSUKSA 1 STUDENTS AT ASAWITTAYA
SCHOOL SAMUTPRAKARN PROVINCE**

Kritsana Thongyou

Department of Music (Program in Music Education) Master of Arts,
Bansomdejchaopraya Rajabhat University, 1061 Soi Itsaraphap 15, Itsaraphap Road,
15, Khwaeng Hiran Ruchi, Thonburi District, Bangkok 10600 Tel. 086-513-4758
E-mail : kufang595_@windowslive.com

ABSTRACT

The purpose of this research were 1) to develop supplementary books entitled Thai music in Thailand for Matthayomsuksa 1 Students at Asawittaya School Samutprakarn Province on basis of 80/80 efficiency criteria and 2) to compare the students' learning achievements before and after using supplementary books entitled Thai music in Thailand. The sample group included 30 Matthayomsuksa 1 students. The research instruments consisted of 1) lesson plan and 2) achievement test. Data was statistically analyzed in percentage, mean, standard deviation, and t-test.

The findings revealed as follows:

1. The efficiency of supplementary books entitled Thai music in Thailand for Matthayomsuksa 1 Students at Asawittaya School Samutprakarn Province measured 82.90/88.15 which was higher than 80/80 criteria.
2. The students' learning achievements before and after using supplementary books entitled Thai music in Thailand were significantly different ($p < 0.05$).

Keywords: Supplementary Books, Music

Introduction

Education is a learning process for individual growth and throughout society by transferring knowledge, training, conserving culture and local wisdom, creative knowledge based on environment as lifelong learning plan (Office of National Education Council, 2545 Kor, 2). Therefore, the study is an important pillar in building prosperity and solves problems in society. National Education Act B.E.2542 Amendment Edition (No.2) B.E.2545 has the academic guidelines to enhancing Thailand education for all aspects; physical, mental, wisdom, knowledge, moral in life

of contentment. However, the government stated that the current education issues still cannot meet the needs of society even there is a rapidly developing in all aspects but the education development in Thailand have been imbalance situation that quality of education of population is decreasing, lack policy support, lack independence among the institutions, lack of stakeholders involvement both civil society and communities (National Education Commission, 2545 Koh, 2). Therefore, the government deems in necessary of principle, purpose, policy, and guideline for education to improve the quality of life in term of social environment of Thailand.

Academic program in arts learning is to help, develop, create the students performances with creative thinking by having imagination, appreciation, aesthetic value which affects the quality of human. Beside, art activities are influence to learners developing their physical, psychological, intellectual, emotional, social, as well as environmental surroundings. Moreover, it encourages students to more confident that a basis for further study. Previously arts learning, teachers were not able to achieve their teaching objectives because there was no media teaching to support enough and a few variety of learning resources within community. As preparing documentation of student was quite difficult, it caused the problems in student learning management. Students cannot find a new approach or ideas on working. Thus, the content and teaching must be provided appropriately in accordance with students' life and ability as well as creating interests in learners.

As researcher constructed a learning activity in arts group found that most of teaching, learning on art activities problems of teachers was the outcomes of teaching that was unable to achieve the aims course due to various issues including school, teachers, and students which summarized as follows.

School:

1. Lack of funding to support teaching materials as a tool of learners training.
2. Books, curriculum guides, and teacher reference books are not enough.
3. Inadequate of knowledge and learning resources.

Teachers:

1. Teachers have not seized the purpose of learning.
2. Teachers have no teaching experience or related activities on music.
3. Teachers use instructional materials less and there is no media teaching support.

Students:

1. Boring the class and unawareness of learning the art
2. Some students are poor and do not qualify for additional textbooks
3. No role model for student learning and development their ideas

On the other hand, the curriculum of the Basic Education Act of B.E.2551 for high school students has been addressed a music course into the group of arts learning. According to the Act, students learn about a type of instrument, principles of musical ensembles, type of band, the history of music, and related music activities to heritage both Thai local wisdom and international aspects. So, researcher realized that learning music is importance by studying the content standard on 2.1 in sub topics of 2 and 4 and standard of 2.2 1 in sub topics of 1 and 2 of Matthayomsuksa 1. These standards related to the research study. However, as there were lots of content details for students and they were normally not interested too much because the course was closely to their life. It results to the learning achievements evaluation that could not archived as teachers' expectation. Therefore, researcher has made an offer teaching materials that would contribute learners to develop and stimulate their interested on the music course whereas it can be appropriately adapted to other subjects or applied in daily life.

Such problems above, researcher has provided teaching media on Thai music in Thailand for Matthayomsuksa 1 Students at Asawittaya School Samutprakarn Province in order to provide diverse learning knowledge for students that they can access appropriated media in relevant to age and learners' development. Additional, books are based on the course content which can be used in the teaching to develop students' knowledge and stimulating students' learning. Students' achievements can also be used to improve the students for music study.

Research aim

1. To develop supplementary books entitled Thai music in Thailand for Matthayomsuksa 1 Students at Asawittaya School Samutprakarn Province under the standard 80/ 80 criteria.

2. To compare students' achievement with supplementary books entitled Thai music in Thailand for Matthayomsuksa 1 Students at Asawittaya School Samutprakarn Province before and after learning.

Research Methodology

This research study was comparative study of learning achievements between before and after studying with the supplement books about "Thai music in Thailand" and investigates the efficiency of supplement books entitled "Thai music in Thailand" for Matthayomsuksa 1 Students at Asawittaya School Samutprakarn Province by using a sample of 30 students. The research was conducted as the following steps below:

1. Researcher has a letter for expert cooperation in term of gathering information and advice throughout the research from Bansomdejchaopraya Rajabhat University to evaluate and monitor the tools that will be used for Asawittaya School.

2. Conducted research through One Group t-test method (National Education Commission, 2545 Koh, 2) as follows:

2.1 Clearly explanation the purposes and methods how to use supplementary book on "Music in Thailand" for Matthayomsuksa 1 Students at Asawittaya School with sample group and give the book to the students for checking all lessons.

2.2 Do an experimental test by using supplementary book on "Music in Thailand" for Matthayomsuksa 1 Students at Asawittaya School with 30 sample sizes and give one book for one student. Students have to do the test after they finished each lessons.

2.3 Testing an achievement after the course was done under the supplementary book on "Music in Thailand" for Matthayomsuksa 1 Students at Asawittaya School Samutprakarn Province by obtaining score test both before and after through statistical analysis method.

Research Results

Results of analysis from 30 students found that the students passed the testing criteria during their study the music course by using supplementary book on "Music in Thailand" for Matthayomsuksa 1 Students at Asawittaya School Samutprakarn Province of three lessons of 82.90 percent. And students who passed the learning achievement assessment through supplementary book on "Music in Thailand" for Matthayomsuksa 1 Students at Asawittaya School Samutprakarn Province of 88.15 percent. Therefore, supplementary book on "Music in Thailand" for Matthayomsuksa 1 Students at Asawittaya School Samutprakarn Province was efficiently learning which both result of 82.90 and 88.15 were higher than 80/80 criteria. Thus, this supplementary book was a suitable media for teaching and learning Thai music for Matthayomsuksa 1 Students at Asawittaya School Samutprakarn Province.

Summary and Discussion

As the result of the study learning achievement through supplementary book on "Music in Thailand" for Matthayomsuksa 1 Students at Asawittaya School Samutprakarn Province found that the issues to be discussed as the following:

1. The achievement of student learning through supplementary book on "Music in Thailand" for Matthayomsuksa 1 Students at Asawittaya School Samutprakarn Province after study was found higher than before testing at the level of significance of 0.05, because the book was underlying contents learning standards which directly affects to students' ability development to learn Thai music. Also,

learning by reading book that provide in the class with a variety of learning activities and clearly purpose of the study targets have been taking into account of psychology of learning that students will have motivation and interesting to study supplementary book more. This result was similarity with the research of Aimjai Reuanpetch. (2533, Abstract) that constructed Supplementary Book Reading Entitled of “Rubber” for Student Level 3 of High School. The comparative students’ achievement of Matthayomsuksa 3 students at Buk Phang Nga Wittayakom School before and after learning a book of 40 sample sizes found that the achievement after reading the books was higher before of testing without reading at the level of significance of 0.01.

2. The efficiency of supplementary books entitled Thai music in Thailand for Matthayomsuksa 1 Students at Asawittaya School Samutprakarn Province measured 82.90/88.15 which was higher than 80/80 criteria. This result could be mentioned that due to researcher has studied the basic core curriculum, school curriculum, program analysis, learning activity then constructed the supplementary book by having experts checking and developing both learning and teaching outcomes of activity and learning measurement. In addition, the supplementary book was brought for trial testing and then improved the book before using for the next testing phase. So, the book was more effectively with the content learning was not difficult to understand. The supplementary book can be used for higher levels of study and applied in everyday life. Beside learners was fun to participate with feeling happy as similarity research of Lakana Rodson (2540, Abstract) on the study of Supplementary Book Entitled of Local Wisdom “Boat...River...and Life of Pathumtani” by employing 40 students of Matthayomsuksa 3, Ratbamrung Pathumthani school for sample group and the research tools were Supplementary Book of Local Wisdom “Boat...River...and Life of Pathumtani”, questionnaire to garnering information from experts and teachers, testing form, and questionnaire survey of learners’ opinions. The results showed that the local expert wisdom assessed the content books in good quality and accuracy of 97.4 percent. For academic experts and teachers assessed the quality of the book in good quality. Students’ opinions survey rated the book in good condition and the students’ achievement before and after testing at the level of significance of 0.05.

Suggestion

General suggestion:

1. The study found that students’ learning achievement of supplementary books was higher than criteria. It could be one solution for learning management as a guideline in teaching and learning music in other contents.

2. In order to construct a supplementary book, a content sequence to determine learning activities should be listed to respond achievement of learners.

3. Due to music course requires skills of listening, reading, and practice, therefore the activities of music teaching should be prepared in appropriately different forms.

Suggestion further research:

1. Should study a comparing learning achievement "Thai Music" through supplementary book with other methods such as computer-assisted instruction, etc.

2. Should develop more supplementary books in variety of contents for different students.

3. As the researcher has background on music field and also created supplementary books through efficient research operation, therefore for the further research a teacher who has no background or knowledge of music education can use this program for comparing students' achievement that how is it different from teacher who is majoring in music.

Reference

Ministry of Education. (2545). Handbook of Learning Media Development under the Basic Education Core Curriculum B.E. 2544. Bangkok: Kurusapa Ladprao Printing Press.

----- . (2545). National Education Act of B.E. 2544. Revised Edition of B.E. 2545 (2nd Edition) Bangkok: Prikwan Graphic Press.

Lakana Rodson. (2540). Supplementary Book Entitled of Local Wisdom "Boat...River...and Life of Pathumtani". Thesis in Master of Arts (Thai Teaching Program). Faculty of Education, Kasetsart University.

Aimjai Reuanpetch. (2533). Supplementary Reading Entitled of "Rubber" for Student Level 3 of High School, Thesis in Bachelor of Education. Bangsan. Srinakharinwirot University.

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ- นามสกุล	นายกฤษณะ ทองอยู่
วัน เดือน ปีเกิด	9 ธันวาคม พ.ศ. 2516
สถานที่เกิด	จังหวัดกรุงเทพมหานคร
ที่อยู่	69 หมู่ 8 ตำบลบางยอ อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ 10130
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2549	ศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาดนตรีศึกษา (ดนตรีสากล) มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
พ.ศ. 2550	ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาดนตรีศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ บ้านสมเด็จเจ้าพระยา
ตำแหน่งและสถานที่ทำงาน	
พ.ศ. 2535-2550	รับราชการกองดุริยางค์ กองทัพอเรือ
พ.ศ. 2550-ปัจจุบัน	ผู้จัดการสถาบันสอนดนตรีสุนทรียะพระประแดง